

Lord
genaamd
De groote

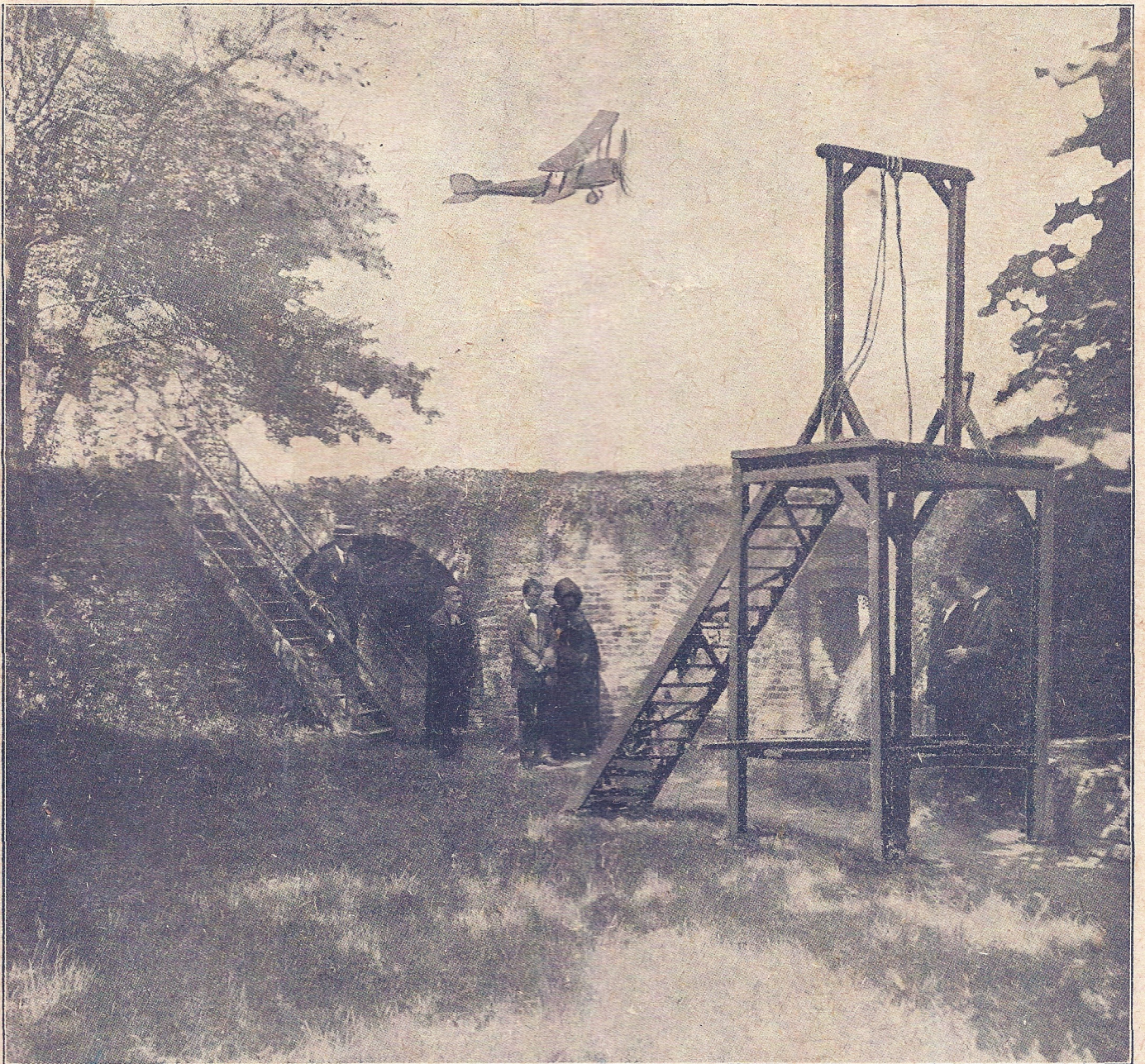

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 288

Nicholson's einde.

22½ Cents
45 Centimes

Toen hij midden op de binnenplaats het getimmerde zag,

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

Het einde van Professor Nicholson.

HOOFDSTUK I.

De telepathische seance.

Alle dagbladen van New-York hadden sedert enige dagen groote advertenties geplaatst waarin het optreden werd aangekondigd van „Signor” Pestalozzi, den grootsten telepaat van de wereld, die zelfs den beroemden Rubini ver in de schaduw stelt.

Vele bladen hadden duurbetaalde redactioneele artikelen opgenomen over het onderwerp en de aanplakborden en lichtreclame's maakten overal melding van den beroemden Italiaanschen telepaat.

Pestalozzi reisde geheel alleen naar het schein, en had blijkbaar een hekel aan het ras van de impresario's, die zeer vaak een groot gedeelte van de gemaakte winst in hun eigen zakken plegen te doen glijden.

En Pestalozzi was klaarblijkelijk een zoo goed gedachtenlezer, dat hij dit wel in zag, en voornemens was de duizenden dollars, welke hij in Amerika dacht te verdienen, geheel voor zich alleen zou houden.

Hij had, zooals gebruikelijk was, verscheidene redactie-bureelen bezocht, meestal in gezelschap van een Ame-

rikaan, dien hij bij toeval had ontmoet en in wien hij een voortreffelijk „geleider” had gevonden, dat wil zeggen een persoon, met een zeer sterken wil begaafd en die in staat was op voortreffelijke wijze en zonder haperen zijn gedachten op die van den Italiaanschen telepaat over te brengen.

Deze Amerikaan, Hillman geheeten, scheen zeer veel belang te stellen in de vertooning en de gedachtekracht van Pestalozzi, en beroemde er zich niet weinig op, dat hij zoo goed geschikt was om zijn eigen gedachten, of die van anderen op den Italiaan over te brengen.

Als eenig communicatie-middel diende daarbij een stukje platgeslagen horlogeveer, of een stalen corsetbaan van ongeveer 3 decimeter lengte.

Wel hadden nog zeer weinige Amerikanen Pestalozzi aan het werk gezien, maar dat deed er niet toe — de Amerikaansche reclame laat iedere andere verre achter zich, en had er wel voor gezorgd, dat op den avond van de voorstelling, de groote tooneelzaal van het Novelty

Theater zoo goed als geheel gevuld was met een uitgelezen publiek.

Daar zaten in de loges de leden van de upper-ten met hunne dames, die schitterden van de juweelen, welke zij droegen; daar zaten voorts de rijke beurslieden en handelaars, en meer achter in de zaal de mindere goden, die echter nog altijd goed bij kas moesten zijn, want de entrée-prijzen voor de voorstelling van den Italiaanschen godachtenlezer waren zelf voor New-York zeer hoog te noemen.

Dat Pestalozzi een goed telepaat was, maar tevens een uitstekend zakenman, bewees hij, door de geheele recette kort nadat de deuren gesloten waren, door zijn vriend, den Amerikaan, in veiligheid te laten brengen.

Het was een warme zomeravond en er hing een drukkende atmosfeer in de zaal.

Behalve het bestaande, breede middenpad, dat van de orkestruimte naar de groote toegangsdeuren achter in de zaal voerde, had men voor het gemak van den telepaat bovendien nog twee zijpaden aangebracht.

Een soort brug liep van het tooneel dwars over de orkestruimte heen, en eindigde in een trapje, waarlangs Pestalozzi de zaal kon bereiken.

Ook naar de eerste verdieping, waar zich de loges bevonden, was een trap opgericht.

Er werd niet veel gesproken en iedereen scheen zeer nieuwsgierig te zijn naar de verrichtingen van den Italiaan.

Eindelijk, ongeveer een half uur na den aankomdigden tijd, ging het scherm op.

Op het tooneel was niets anders te zien dan een kleine tafel, met een stoel aan weerszijden.

Op de tafel stond een karaf met water en een glas, en dat was alles.

En toen verscheen Pestalozzi.

Hij was een rijzig man in de kracht van zijn leven, met een langen, gitzwarten baard, fraai geteekende wenkbrauwen en glanzend zwart haar, midden op den schedel keurig in tweeën gescheiden.

De telepaat droeg een keurig smoking-costuum.

Aan een zijner vingers schitterde een ring, welke het bewijs opleverde, dat zijn gedachten-lezen hem geen wind-eieren opleverde.

Maar misschien was het ook wel een geschenk van den Sultan van Turkije, waarvan de bladen met veel ophef gewag hadden gemaakt.

Pestalozzi ging recht op het tafeltje toe, wreef zijn blanke handen, en begon toen in slecht Engelsch, met een vreeselijk Italiaansch accent:

— Dames en heeren! Ik moet u mijn verontschuldigingen maken, dat de voorstelling een weinig over haar tijd begint. „Multa eccusa"! De zaak is, dat Signor Hillmano op het laatste oogenblik verhinderd was om mij bij te staan, „per bacco". Hij was een zeer goed gedachtenoverbrenger „ma che volare" — er is niets aan te doen — ik moet het zonder hem schikken! Daar het mij echter onmogelijk is „impossibile" om geheel alleen op te treden, zoo zou ik iemand uit het publiek willen verzoeken, tijdelijk de plaats in te nemen van Signor Hillmano, want hij heeft mij beloofd als hij kon terug te keeren, „il splendido huomo".

Pestalozzi wachtte even en zag om zich heen, als verwachtte hij antwoord op deze uitnodiging.

Maar niemand antwoordde, terwijl allen elkander aankeken, als wilden zij elkander onderling aanmoedigen.

Pestalozzi herhaalde zijn vraag, een weinig ongeduldig nu, en met gefronste wenkbrauwen, als iemand die niet gewend is, dat men hem zoolang laat wachten.

En nu riep een hoog stemmetje achter uit de zaal:

— „Anche'io sono telepatato". (Ik ben ook een telepaat) Signor!"

Een breede glimlach verspreidde zich over het geelaat van den Italiaan.

— „Compatriotto?" Is u een landsman van mij?

— Dat niet, klonk weer de falsetstem, maar ik brabbel toch wel een beetje Italiaansch, Signor.

— Sta dan op en kom hier, wat ik u verzoeken mag! „Presto"! Maak een beetje voort!

Ongeveer op de achterste rij was een klein schraal mannetje opgestaan, dat ook nu nog slechts ternauwernood met zijn hoofd boven de andere bezoekers uitstak.

Hij had een mager, smal, baardeloos gezicht, waarin een geweldige neus naar voren stak, en op dien neus was een buitengewoon groote lorgnet met hoornen randen geplaatst.

Het schrale mannetje had bijna geen wenkbrauwen, in het geheel geen haar en nog slechts weinige tanden.

Hij had er het gezicht voor, om onder normale omstandigheden een groenachtig bleeke tint te hebben, maar thans had de opwindning en de verbazing over zijn

eigen stoutmoedigheid een vuurrood, cirkelrond blosje op zijn wangen geteekend.

Het mannetje liep met kleine dribbelpasjes snel over het middenpad naar het tooneel en er was niemand in de zaal, die op dat oogenblik zich niet het schouwspel te binnen riep van een bejaarde kip, die zoo snel als haar pootjes haar dragen kunnen naar de ren loopt, om een ondeugend kuiken na te jagen.

De gedachten-overbrenger bereikte het trapje, struikelde tegen de eerste treden, zoodat het lorgnet afviel, raapte dit weer op, plaatste het op zijn neus, besteeg het trapje en herhaalde deze manoeuvre nog eens van voren of aan, alvorens het tooneel te betreden.

Slechts langzamerhand herkreeg hij zijn eigenwaarde, en stond nu met de handen op den rug naar Pestalozzi te kijken, die, met beide vuisten op de tafel geleund en met gefronst voorhoofd, het nietig ventje had zien naderen.

De Italiaan keek hem nu van het hoofd tot de voeten aan, streek eens over zijn glanzend haar, zoodat de diamant in zijn ring duizend vonken spatte, en vroeg toen:

— Geloof gij werkelijk, dat uw wil zoo sterk is, dat gij mij dien kunt opdwingen?

Het kleine mannetje zette een borst en antwoordde trots:

— Daar ben ik zeker van, Signor!

— Jeremias, als je niet onmiddellijk van het tooneel afkomt, dan zal ik er eens opkomen, en eens kijken wat je wil op het tooneel waard is, liet zich achter in de zaal een dreigende stem hooren.

Iedereen keek om.

Daar stond een zwaarlijvige vrouw, met een vuurrooden hoed op, die een opgerolde paraplu in den dreigend uitgestrekten rechterarm hield opgeheven.

De keelbanden van dien hoed trilden van de woede, waardoor de vrouw bezielde was, die blijkbaar even de zaal verlaten had, en zoo juist weer was binnengetreden.

— Kom je van het tooneel, of zal ik je mijn wil en nog wat anders opleggen, Jeremias! klonk het nogmaals, thans met nog grooteren nadruk, en tegelijkertijd deed de zwaarlijvige vrouw een paar stappen naar voren.

— Excuseer, Signor, mompelde het schrale mannetje.

een kleine vergissing — ik heb mijn zakdoek laten liggen. Een oogenblikje!

En meteen verdween het mannetje weder van het tooneel, met een snelheid alsof hij er door een kanon werd afgeschoten.

Hij was reeds lang uit het oog verdwenen, voor de Italiaan zelfs nog een opmerking had kunnen maken.

Niemand der aanwezigen herinnerde zich ooit een man van bij de zestig jaar zoo snel te hebben zien loopen.

Het volgende oogenblik was hij bij de zwaarlijvige vrouw, en daarna heeft nooit iemand hem meer gezien.....

Pas toen zich dit alles goed en wel voltrokken had, barstte er een zoo daverend gelach los, dat de Italiaan een vijf minuten noodig had, alvorens hij zich weder verstaanbaar kon maken.

Hij had het geheele tooneeltje, dat blijkbaar volstrekt niet in zijn smaak viel, met gefronste wenkbrauwen gade geslagen.

Het was duidelijk, dat door dergelijke intermezzi de stemming moest bederven, welke noodig was, om zijn proefnemingen te doen slagen.

Toen het gelach weer bedaard was, hernam Pestalozzi, met een wrangen glimlach om zijn lippen:

— Dames en Heeren! Ik herhaal mijn verzoek van zooveen! Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat ik iemand moet hebben met een werkelijken wil!

— Neem zijn vrouw! riep er iemand op de galerij.

— Mannelijke gedachtenoverbrengers zijn beter! ging de Italiaan onverstoorbaar voort. Ik erken, dat de dame van zooveen blijkbaar over genoeg wilskracht beschikt, maar een vrouw kan haar gedachten nergens op concentreeren. Wie van de heeren wil mij dus assisteeeren?

Weer bleef het een oogenblikje stil, maar toen stond er in een der zijloges een dik heertje op, met een goedig bolrond gezicht en een klein, grappig neusje.

— Ik wil u wel helpen, mijnheer Pestalozzi! riep hij uit. Ik ben advokaat, en ik geloof dus wel te mogen zeggen, dat ik mijn gedachten goed kan concentreeren.

— Wees dan zoo goed hier te komen, mijnheer.

Het dikke heertje verliet de loge, en daalde langs de trap naar het tooneel af, hetgeen weer tot veel gelach aanleiding gaf, want de trap was steil en smal, en het dikke heertje had reeds lang den leeftijd

achter den rug, waarop het gymnasticeeren een vermaak is.

Glimmend en bezweet, rood en zenuwachtig bereikte hij dan ook het tooneel, waar Pestalozzi hem ontving met denzelfden onderzoekenden blik, waarmede hij den heldhaftigen Jeremias had opgenomen.

Toen trad hij langzaam op hem toe, met de handen in de zij en zeide:

— U heeft niet het type van den geleider — maar wij zullen zien wat gij kunt!

— Ik dacht eigenlijk — dat wij hier waren geko-

men, om te zien wat gij kunt, mijnheer Pestalozzi, zeide de advokaat moedig.

— Laat ik u dan zeggen, mijnheer de advokaat, dat een telepaat niets kan „niente” — als de geleider niet deugt! Nu verzoek ik u met drie of vier andere heeren uit het publiek iets af te spreken, hetwelk ik alsdan zal uitvoeren. Gij moet al uwe gedachten zoo sterk gij kunt op alle onderdeelen van mijn taak concentreeren, en steeds dicht in mijn nabijheid blijven, zonder mij echter te mogen aanraken. Wij mogen slechts verbonden zijn door dit dunne stukje metaal.

HOOFTSTUK II.

De seance neemt een onverwacht einde.

Het dikke heertje ging over de brug en het trapje af de zaal in, en had spoedig eenige kennissen ontdekt, met wie hij fluisterend een afspraak maakte.

Pestalozzi was weder achter zijn tafeltje gegaan, en trommelde schijnbaar onverschillig met de vingers op het blad, maar men kon duidelijk zien, dat hij zenuwachtig was.

Van deze voorstelling immers hing zijn succes in geheel Amerika af!

Toen keerde het dikke, roode mannetje glimlachend weder terug en zeide tot den telepaat:

— Het is gereed, mijnheer Pestalozzi, ik ben tot uw dienst.

— Concentreer dan sterk uw gedachten op wat ik doen moet, en niet op het geheel, maar achtereenvolgens op alle onderdeelen.

— Laat het gerust aan mij over, mijnheer, zeide het kleine dikzakje, terwijl hij het uiteinde van de stalen balein tusschen zijn vinger en duim nam, welke de Italiaan hem had toegestoken.

Het was nu doodstil in de zaal.

Pestalozzi had de oogen gesloten en wreef zich met

de blanke hand over het hooge voorhoofd.

Er verscheen iets als een smartelijke trek op zijn gelaat en het was duidelijk te zien, dat hij zijn hersens uit alle macht liet werken.

Langzaam schreed hij over het tooneel en daalde het trapje af, terwijl het goedge advokaatje achter hem aanliep.

Pestalozzi had nu de oogen weder geopend en keek strak voor zich uit als een slaapwandelaar.

Hij liep langzaam door het middenpad, scheen bij de zesde rij te weifelen, ging verder, stond bij de tiende rij stil, liep haastig weer terug, keerde opnieuw op zijn schreden terug en stampvoette ongeduldig.

Toen wendde hij zich tot zijn geleider en zeide met onderdrukte woede:

— Ik voel in het geheel geen fluidum van u uitgaan, mijnheer! Denkt gij wel sterk genoeg na? Gij zijt toch de afspraak niet vergeten naar ik hoop?

— Waar denkt gij aan, mijnheer Pestalozzi! riep het roode heertje uit, dat nu glom als een tomaat van de inspanning. Ik denk zoo hard als ik kan, maar ik verzeker u dat het inspannend is!

— Denk dan nog wat harder als ik u verzoeken mag!
„Cotpo di Liga.”

De tocht werd voortgezet en de Italiaan liep schots en scheef door de zaal, nu eens op een drafje, dan weer aarzelend, het eene oogenblik alsof hij zijn doel zou bereiken en dan weer moedeloos en geheel terneergeslagen.

Eindelijk rukte hij het baleintje uit de vingers van zijn geleider, hetgeen deze een zwakken kreet van pijn ontlokte en riep:

— Asino! Misschien dat gij in het dagelijksch leven wel eens oogenblikken hebt, dat gij zonder het te weten nadenkt, maar hier laat uw kennis u in den steek! Gij moogt een goed advocaat zijn, maar — duidt het mij niet ten kwade — hersens hebt gij niet!

De advocaat wilde gekrenkt iets antwoorden, maar dadelijk riepen er eenige bezoekers:

— Pestalozzi heeft gelijk! Ga naar je plaats, Edammer kaasje! Je denkt niet sterk genoeg! Hij kan niet werken als er niet gedacht wordt!

Beschaamd wilde het dikke heertje zich weder verwijderen, toen Pestalozzi hem aan zijn mouw terug hield en vroeg:

— Mag ik eens weten, wat gij mij eigenlijk hadt willen laten doen?

— O, het was werkelijk zeer eenvoudig, mijnheer Pestalozzi, verwonderlijk eenvoudig! gaf de kleine advocaat haastig ten antwoord. Gij hadt een sigaar moeten nemen uit den koker van den derden heer op de tweede rij in de stalles van links te rekenen. Gij hadt het puntje moeten afknippen met den sigarenknipper, die zich bevindt in den vestzak van den zevenden heer van de twaalfde rij, te beginnen van rechts. Dat puntje hadt gij moeten leggen in de reticul van mijn vrouw die in de derde loge zit. Gij hadt dan mijn vrouw en arm moeten bieden en haar moeten brengen naar mijn nicht, die aan de overzij in de 5de loge zit. Gij hadt de reticul van mijn nicht moeten openen, daar een doosje uitnemen waarin bonbons zitten en er een moeten offereeren aan de juffrouw van de vestiaire, die bij de heeren-koffiekamer zit. Tenslotte hadt gij deze juffrouw een glas whisky moeten presenteeren, want ik weet, dat zij zeer verzet is.

— Zoo zoo! En wilt gij soms zeggen, mijnheer, dat gij dat alles zelf onthouden hebt? vroeg Pestalozzi dreigend.

— Ik — ik weet het niet zeker Signor! stamelde het roode heertje. Het is niet onmogelijk, dat ik mij inderdaad in het begin vergist heb. Als gij soms wilt, dat ik het nog eens probeer?

— Neen mijnheer, dank u! zeide Pestalozzi kortaf. Ik zal zoo vrij zijn, een ander der heeren te verzoeken!

Bijna tegelijkertijd stond er in de stalles een jongeman op, in rok gekleed, en met een vroolijk, open gelaat, die uitriep:

— Mag ik het eens probeeren, mijnheer Pestalozzi? Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik geconcentreerd over een bepaald onderwerp kan nadenken.

De telepaat trad op den jongen man toe, die de vraag gedaan had en keek hem aandachtig aan.

Toen zeide hij:

— Ik geloof wel, dat gij het goede type hebt, mijnheer. Wij kunnen het in ieder geval eens onderzoeken. Wees zo goed iets af te spreken met eenige van uw bekenden.

De telepaat was weer naar het toneel teruggekeerd, en de jongeman begon fluisterend te confereeren met eenige heeren in den stalles.

Het duurde niet lang of hij riep:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Pestalozzi.

— Wees dan zoo goed hier te komen, mijnheer.

De nieuwe geleider begaf zich naar het toneel en plaatste zich achter den telepaat, die hem het uiteinde van het stalen baleintje in de hand gaf.

— Nu moet ik u verzoeken, al uw aandacht te bepalen op hetgeen gij zooeven hebt afgesproken, zonder dat ik het kon hooren. Slechts dan zal ik getrouw ten uitvoer brengen, wat gij mij denkt op te dragen!

— Aan mij zal het niet liggen, mijnheer Pestalozzi riep de jonge man vroolijk uit. En nu ben ik tot uw dienst!

Weder begon de ommegang.

En aanstonds was het duidelijk te zien, dat er een nauw contact bestond tusschen den geleider en zijn sujet.

Het gelaat van den telepaat had thans een kalme uitdrukking, en met volkomen zekerheid scheen hij de gedachtebevelen van zijnen geleider ten uitvoer te brengen.

Hij daalde het trapje af, aarzelde slechts een oogenblik, en liep toen vlug naar het orkest, dat door een lage balustrade van de zaal was afgescheiden.

Hij bukte over deze balustrade heen, scheen even te zoeken, en greep toen een soort bruinlinnen zak, die aan den violoncellist toebehoorde, en waarin deze musicus zijn instrument placht mede te voeren.

Het was zeer stil in de zaal en iedereen keek met uitgerekten hals naar de verrichtingen van den telepaat.

Achter de beide mannen liepen drie heeren, ieder met een blad papier of een opschrijfboekje in de hand, waarin zij de moeilijke opgave hadden genoteerd.

Zij keken elkander veelbetekenend en met verheugde gezichten aan, toen Pestalozzi den zak had gegrepen en knikten toen allen tegelijk voldaan met het hoofd, alsof zij persoonlijk dit eerste succes voor hun rekening mochten nemen.

De telepaat betastte even den zak, opende den beugel en ging toen met den geopenden zak in zijn rechterhand, terwijl hij met de linker weder het baleintje greep, op een uiterst magere, zwaar gedecolleteerde dame toe, die op de eerst rij van de stalles zat, die een prachtig diamanten collier droeg.

Gehoorgevend aan den aandrang, die door zijn geleider op hem werd uitgeoefend, maakte de telepaat het collier van achteren behoedzaam los — en liet het in den zak glijden, met een gelaat, dat als van bovenaardsche kalmte straalde.

De oude dame slaakte een verschrikt gilletje en scheen aanstalten te willen maken, haar kostbaar sieraad te beschermen, maar een paar zacht gefluisterde woorden van den geleider waren voldoende om haar tot andere gedachten te brengen.

Ook een van de controleerende heeren, die tot haar kennissen scheen te behooren, stelde haar met een paar lachend uitgesproken woorden gerust.

De telepaat, die zelf weinig begrip scheen te hebben van hetgeen hij deed, zette zijn tocht voort, en stond stil voor een heer met een onnoozel gelaat, die een daspeld ten toon stelde, waarin een robijn ter grootte van een hazelnoot.

Zeer delicaat trok de Italiaan het sieraad uit de das en liet het met een coquet gebaar in den grooten, bruinen zak vallen.

Het onnoozele heertje keek hem verbluft aan, maar voor hij nog een opmerking had kunnen maken, was het kleine groepje mannen al weer verder gegaan.

— Het is verbazend! fluisterde een der controleerende heeren. Ik heb nooit zoiets gezien.

Maar deze heer zou spoedig reden krijgen tot nog grootere verwondering.

Want zonder een enkele maal te missen, zonder een seconde te aarzelen, doorkruiste de telepaat de geheele zaal, nam hier een portefeuille, dan een kostbaren ring, daar weder een fraai gouden horloge en bergde dit alles in den bruinen zak.

Plotseling scheen er echter een kink in den kabel te zullen komen.

Pestalozzi bevond zich thans ongeveer midden in de zaal, dicht bij de middelgang.

Hij stond stil voor een man van rijzigen lichaamsbouw en een smal gladgeschoren gezicht, donkere oogen van onbestemde kleur, die naar het groene neigden, en ruige zwarte wenkbrauwen, een laag voorhoofd en vooruitstekende jukbeenderen.

De controleerende heeren, die een en al bewondering waren, rekten hun halzen om te zien, wat er aan de hand was.

Ook de geleider wist blijkbaar niet waarom zijn sujet stilstond.

— Hij moet hier niet zijn! fluisterde een der controleurs tot zijn makker, die hem in de zijde stiet en ten antwoord gaf:

— Stil toch! Op die manier kan ik ook wel telepaat zijn!

Of Pestalozzi de opmerking had gehoord of niet — hij keek den man voor wien hij was blijven stilstaan, nog enkele oogenblikken strak aan, wendde zich tot zijn geleider, en scheen snel eenige woorden met hem te wisselen, die echter niemand verstond.

En daarop vervolgde hij zijn tocht.

De controleerende heeren staken hun bewondering niet onder stoelen of banken, en gaven menigmaal door een onwillekeurigen uitroep hun bewondering te kennen.

Eindelijk had Pestalozzi blijkbaar zijn taak beëindigd en keerde hij weder naar het tooneel terug.

De geleider scheen eveneens zijn taak als geëindigd te beschouwen, tenminste men zag hem niet meer.....

De drie controleerende heeren waren echter besluiteeloos wat te doen, en bleven onder aan het trapje fluisterend met elkander confereeren.

Het leek alsof een zonderlinge onrust de bezoekers had aangegrepen.

Hier en daar hoorde men druk fluisteren en de rāgere dame op de eerste rij liep op vrij luiden toon:

— Ik ben benieuwd wat de telepaat nu met onze sieraden gaat doen!

En als antwoord hierop klonk de heldere stem van Pestalozzi, die weder achter zijn tafeltje was gaan staan:

— Dat zult gij aanstonds vernemen, schoone dame! Neen, ik heb u niet meer noodig, mijne heeren, zoo vervolgde hij, zich tot de drie controleurs wendende, die juist aanstalten wilden maken, het trapje te beklimmen, en thans verbluft aan den voet daarvan bleven staan.

Pestalozzi had de hand in den zak gestoken, en er een zeer scherp mes uitgehaald, waarmede hij den zak doorsneed.

Hij bond hem nu met een touw dicht, stak het mes weder in zijn zak, zoo bedaard en kalm alsof hij zich te huis bevond en hield in dien tusschentijd de volgende redevoering:

„Dames en heeren! Tot dusverre heb ik gehandeld volgens den wil van een ander, maar nu denk ik voor de verandering eens mijn eigen wil te volgen. In dezen zak bevindt zich voor ongeveer 170.000 dollar aan juweelen en gouden sieraden. Daar ik u allen zooals gij hier zit voor niet geheel bij uw verstand houd, ben ik er van overtuigd, dat gij het gemis van deze sieraden niet zoo zeer zult voelen dan wanneer gij normaal waart, want ik wil het u nu maar aanstonds zeggen — ik wil dit aardige zakje medeneener als herinnering aan ons gezellig samenzijn. Als ik deze rede beëindigd heb, zal het licht worden uitgedraaid en ik verzoek u hiervan vooral

niet te schrikken. Het hoort bij mijn werkprogram en het heeft slechts ten doel, mijn vertrek te vergemakkelijken. Ik ben volstrekt niet ijdel, en ik wensch dat het zoo onopgemerkt mogelijk zal plaats vinden. Ik sta er volstrekt niet op, dat gij mij uitgeleide zult doen, ofschoon ik in mijn hart gevoel, dat velen van u daartoe van harte gaarne bereid zouden zijn. Met de vermaning dat gij allen zelven wat aan gedachtenlezen oogt gaan doen, beveel ik mij in uw aller gunst en vriendelijke herinnering aan!

Het laatste woord was nauwelijks gesproken, of het werd stikdonker in de zaal

Alleen op het tooneel was een lichtje zichtbaar, dat zich zeer snel bewoog in de richting van de coulissen.

Maar nadat een aantal dames luidkeels verklaard hadden, dat zij voornemens waren flauw te vallen, en nadat er wat geschreeuwd, gegild en gevloekt was, week de eerste ontsteltenis om plaats te maken voor heftige woede en yerontwaardiging.

En zoodra deze gevoelens de overhand kregen, ontglom er ook hier en daar een lichtje, een schijnsel, afkomstig van zaklantaarns.

En plotseling klonk er een stem boven de andere uit en riep:

— Er is maar één man op de geheele wereld, die dit zou durven bestaan — hij is een Londenaar, en zijn naam luidt: John Raffles.

DOFDSTUK III.

Twee vrienden en een doodsvijand.

Een onbeschrijflijk getier en lawaai volgde op deze woorden, waarvan niemand wist, wie ze had uitgesproken.

Maar het was nu in ieder geval licht genoeg, om althans te kunnen zien, waar men zijn voeten zette.

— Hem achterna! schreeuwden er eenigen.

— Hij is over het tooneel gevluht.

— Hij zal waarschijnlijk reeds lang op straat zijn!

— Dat zal het tooneelpersoneel hem wel belet hebben!

— Als hij maar niet langs den artisten-uitgang gekomen is!

— Dat moeten wij aanstonds gaan zien!

Reeds waren eenige heeren, die van een zaklantaarn en tevens van een revolver voorzien waren, het trapje opgesneld, dat naar het tooneel voerde.

Het waren er ongeveer twintig, en van de zaal uit volgde men met spanning hunne verrichtingen.

Zij doorzochten eerst het geheele tooneel, dat niet zeer groot was, en vervolgens alle kleedkamers, de corridors en de ruimte, die zich onder het tooneel uitstrekte.

Maar van den vluchteling was niets te ontdekken!

Men ging weder naar boven, waar eenige heeren waren achtergebleven, thans versterkt door zes mannen, die tot het theater-personeel behoorden, en die bij iedere voorstelling aanwezig moeten zijn!

Het bleek, dat er twee gedurende de heele voorstelling geslapen hadden en dat er een zooeven was teruggekeerd van een klein wijnhuis op den hoek, waar hij zijn tijd nuttiger had meenen te kunnen besteden, dan met het aan schouwen van de wonderen door den telepaat verricht.

Hij verklaarde, dat hij zoiets reeds juist zolang deed als hij getrouwd was, en dat hij dus al dien tijd telepaat was geweest, zonder het zelf te weten.

— Maar de portier dan? brulde een der achtervolgers, die tevens een der controleerende heeren bleek te

zijn. Waar is de portier? Heeft die man hem dan niet zien passeeren?

— Ik heb niets gezien, mijnheer! werd er geantwoord door een oud, grijs mannetje in een groen uniform, dat schoorvoetend naderbij was gekomen.

— Heb je dan geslapen, man? Hij moet toch je loge gepasseerd zijn? schreeuwde een ander.

— Ik heb geen oog dicht gehad, mijnheer! antwoordde de portier verontwaardigd. Ik heb in de „Daily Mail” zitten lezen!

— Kan die bandiet dan niet gepasseerd zijn, zonder dat je het merkte?

— Onmogelijk, mijnheer! Ik heb vlak vóór de deur gezeten, op mijn stoel, omdat daar het meeste licht is, en mijn oogen wat slecht worden! Als die telepaat door die deur had willen weggaan, dan zou hij dwars door mij heen hebben moeten gaan!

— En hebt gij uw plaats geen oogenblik verlaten?

— Geen oogenblik!

— Maar nu dan toch wel?

— Zeker, nu wel, maar vóór ik heen ging om te kijken wat er aan de hand was, heb ik een van de tooneelknechts op mijn plaats gezet!

Het bleek, dat de portier de waarheid had gesproken, want toen men ging kijken, vond men den tooneelknecht in kwestie, een man als een boom, op den stoel zitten, met gebalde vuisten en met een uitdrukking op zijn gelaat, die niet veel goeds voorspelde voor iedereen, die het had willen wagen den schouwburg door de deur te verlaten, welke hij met zijn lichaam verdedigde.

— Daar speelt de duivel mee! riep de controleur van zooeven. Is er nog een andere uitgang in het gebouw?

— Er zijn verscheidene nooduitgangen, mijnheer, maar die bevinden zich in de zaal. Dit is de eenige uitgang van het tooneel.

— Maar het orkest — heeft dat geen afzonderlijken ingang?

— Neen, de orkestleden moeten ook allen deze deur door.

— Dat is sterk! Dan moet de kerel naar boven zijn gevluht!

— Als dat zoo is, mijnheer, dan hebt gij hem spoedig te pakken! riep de reus voor de deur.

— Hoe zoo?

— Wel, er zijn boven in het geheel geen uitgangen!

— Maar hij kan dan toch naar het dak komen, en langs de brandtrappen de straat bereiken?

— Dat kan hij, maar dat zou al heel gewaagd zijn, want zonder uitzondering bevinden zich die brandtrappen in daghelder verlichte straten, en het zou natuurlijk opvallen als een enkele man, met een zak over zijn schouders, die trappen kwam afklimmen. Vergeet niet, dat het gebouw zeer hoog is en dat hij wel vijf minuten noodig zou hebben om de straat te bereiken! En bovendien, als men daar boven den weg niet weet, dan zijn de brandtrappen van het tooneel af niet zoo gemakkelijk te vinden.

— Maar voor den duivel — hij moet dan toch ergens zijn! Wij moeten weten, waaraan wij ons te houden hebben. Hem achterna! werd er geschreeuwd.

De achtervolging werd voortgezet.

Men had den electricien van het tooneel op onderzoek uitgezonden, en na heel wat moeite was hij er in geslaagd de storing in de leiding te ontdekken en de electricische vloerlampjes weder te doen ontbranden.

Een zucht van verlichting ging onder het publiek op, toen het licht weder in de zaal straalde.

Niemand dacht aan heengaan, de beroofden niet, omdat zij hoopten, dat de dief gevangen zou worden, en de overigen niet, omdat zij wilden wachten of de bestolenen al of niet weder in het bezit van hun eigendom zouden worden gesteld.

De troep achtervolgers was nu tot ongeveer veertig heeren aangegroeid, die allen in het gelukkig bezit van een wapen waren, versterkt door de tooneelknechts, die zeer goed den weg wisten in den doolhof van ijzeren trapjes, bruggen, smalle overloopen, die zwiëpten onder het gewicht van hem, die ze betrad, en half duistere, nauwe gangen, waar twee mannen elkander nauwelijks konden passeeren.

Geheel dit doolhof werd met de grootste zorgvuldig-

heid doorzocht, maar men kon geen spoor van den stoutmoedigen roover ontdekken.

En zoo bereikte men ten slotte het geweldig groote, vlakke dak, na een laatste ijzeren wenteltrap te zijn opgegaan.

— Waar zijn nu die brandladders? vroeg een der achtervolgers ongeduldig.

— Daar, vooraan, mijnheer! Ik zou u echter raden een weinig voorzichtig te zijn, want het dak heeft volstrekt geen balustrade, en ik wil u er even aan herinneren, dat we hier tachtig meter boven den beganen grond zijn.

De waarschuwing was niet overbodig, want de veertig heeren waren door een ware jachtwoede aangegrepen.

Op het dak zelf kon de dief zich niet verborgen hebben, dat was spoedig genoeg te zien.

Wel waren er eenige schoorsteenen, maar zij waren zóo dun, dat hij zich daarachter onmogelijk kon hebben verborgen.

Men bereikte nu den rand van het dak, daar waar zich een klein platform bevond, waarop de brandtrappen uitkwamen, en dat door een ijzeren leuning omgeven was.

Eenigen begaven zich op het platform en het werd aanstonds duidelijk, dat het inderdaad een zeer gewaagde onderneming mocht heeten, een poging te doen, om zich in deze daghelder verlichte straat langs deze brandtrappen in veiligheid te brengen, zonder te worden gezien.

Het verkeer was hier bijzonder druk, en de man zou waarschijnlijk aanstonds gevat zijn.

Een oogenblik beraadslaagden de achtervolgers op gedempten toon met elkander.

Toen wendde een der heeren zich tot den oudsten tooneelknecht en vroeg:

— Zijt gij er volkomen zeker van, dat wij thans alle schuilplaatsen doorzocht hebben?

— Volkomen zeker, mijnheer! Ik ben twee-en-twintig jaar aan dezen schouwburg verbonden en ik ken er alle plekjes van. Welnu, wij hebben er geen enkele overgeslagen.

— Maar hij kan toch niet in de lucht zijn opgelost! riep een der heeren woedend uit.

— Is het ook mogelijk, goede vriend, zoo wendde een ander zich tot den tooneelknecht, dat men, zooals

dat vaak gebeurt, van een der gangen boven het tooneel de bovenste rangen van de zaal kan bereiken?

— Dat kan hier onmogelijk, mijnheer! Er zijn verbindingsdeuren geweest, maar die zijn dichtgemetseld, nadat een paar van mijn collega's hun meisjes en andere familieleden door die verbindingsdeur in de zaal smokkelden.

— Dan begrijp ik het niet! Wij zullen nu nog eens de brandtrap afdalen en aan een der agenten vragen, of er ook iets bijzonders is voorgevallen — en dan geef ik het op!

Een paar van de heeren maakten zich gereed, om de daad bij het woord te voegen, toen plotseling een der tooneelknechts een kreet slaakte, die hem weerhield.

— Wat is er man? Waarom schreeuw je als een mager varken? vroeg een der heeren, die zeer zenuwachtig was geworden.

De tooneelknecht wees op een zwart voorwerp, dat op het grint van het platte dak stond, dicht bij den rand, en riep uit:

— Weet gij wat daar staat?

— Hoe wil ik dat weten? snauwde de zenuwachtige heer.

— Het is een leeg olieblak!

— Welnu? Wat zou dat? Heb je nooit een olieblak gezien, leeg of vol? Wat is er voor bijzonders aan? Heeft die tegen je gesproken?

— Neen, mijnheer, antwoordde de man bedaard. Het is alleen maar, dat dit olieblak hier vanmiddag zeer zeker nog niet was!

— Dan zal een van jullie het hier neergezet hebben!

— Wat zouden wij hier met een olieblak moeten doen, mijnheer? hernam de man nog steeds even rustig.

— Zeg mij dan maar eens, welke beteekenis je aan dat blik hecht! riep de zenuwachtige heer zeer zeer ongeduldig uit. Waar dient het voor?

— Het blik zelf dient tot niets, mijnheer, maar met den inhoud vult men machines — motoren van vlieg-machines bijvoorbeeld!

Er volgde eenige minuten lang stilzwijgen op deze woorden.

De ongeduldige heer had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, want hij scheen het zeer warm te hebben gekregen.

Eindelijk zeide een der achtervolgers op aarzelenden toon:

— Een vliegmaschine? Zou dat wel mogelijk zijn? Je denkt dus werkelijk, dat die stoutmoedige roover met een vliegmaschine van dit dak is opgestegen?

— Voor een behendig vliegenier is dat zoo moeilijk niet, antwoordde de knecht. Zooals gij ziet, het dak is volkomen vlak en het heeft een lengte van bijna honderd meter — dat is driemaal langer dan noodig is voor een vlieger, die zijn vak verstaat! Bovendien zijn de omringende huizen, zooals gij ziet, even hoog of zelfs nog iets lager dan onze schouwburg!

— Maar is dat nu de eenige verklaring van de aanwezigheid van dit leeg olieblak?

— Als gij een betere weet, mijnheer, dan geef ik de mijne gaarne cadeau! antwoordde de tooneelknecht droogjes. Als men hier een andere machine heeft gesmeerd, die zich niet beweegt, dat wil zeggen, die niet in een vliegtuig zit, dan zou zij zich hier nog moeten bevinden. En ik zou wel eens willen weten, van welken aard die machine zou moeten zijn!

— Maar kan die olie niergens anders voor gediend hebben? hield een der heeren hardnekkig aan.

— Ik denk haast niet, dat hij er spiegeleieren mee heeft willen bakken, mijnheer, gaf de tooneelknecht onverstoorbaar te kennen.

De ander maakte een moedeloos gebaar en zeide toen op doffen toon:

— Laat ons dan maar weder naar beneden gaan. Ik kan niet inzien, wat wij hier nog te maken hebben. Maar als het waar is, wat dze vriend vermoedt, en al behoor ik zelf tot de bestolenen, dan aarzel ik niet om te verklaren, dat die Pestalozzi weliswaar een boef, maar een geniale boef is!

Sommige heeren lieten een instemmend gebrom hooren, maar de meesten slaakten kreten van protest, en vloekten in dit eene kwartier boven op het dak van den schouwburg in den schoonen zomeravond meer, dan zij anders in geheel jaar plachten te doen.

In gedrukte stemming en tamelijk stilzwijgend daalde het jachtgezelschap de ijzeren trap weder af, en vervolgens alle andere trappen, totdat zij zich weder op het tooneel bevonden.

Zoo goed als alle bezoekers waren nog steeds aanwezig, thans vermeerderd met een tiental politie-agenten en eenige detectives, die waren gewaarschuwd en zooeven aangekomen.

Zoodra de eerste heeren uit de coulissen te voorschijn traden, ging er een waar gebrul op.

— Heb jullie hem!

— Waar zit de schavuit?

— Werpt hem in de gevangenis!

— Op den electricchen stoel!

— Brengt hem hier, dat wij hem een pak ransel geven!

Maar spoedig bleek het, toen de veertig zwart gekrokte heeren in zijgenden optocht, in den ganzenmarsch en met hangende hoofden, dwars het tooneel overstaken, om over het bruggetje de zaal te bereiken, dat de jacht vruchteloos was geweest.

In een beklagenswaardige stemming, waaronder vooral de bestolenen te lijden hadden, verlieten de aan-

wezigen de zaal, nadat eenige heeren aan de politie-beambten hadden uiteengezet, wat er geschied was.

— Maar wat is er geschied met den geleider, die zoo plotseling verdwenen is? vroeg een der detectives, die alles nauwkeurig had opgeteekend.

— Dat weet niemand van ons, mijnheer! Wij vreezen echter, dat hij degen is geweest, die het electricch licht heeft uitgedraaid!

— Dat is zeer wel mogelijk, mijnheer, want waarschijnlijk was hij een medeplichtige van dien gewaanden Pestalozzi!

— Iemand in de zaal heeft hem John Raffles genoemd!

— Als hij het geweest was, zou het mij niets verwonderen! zeide de detective kortaf.

HOOFDSTUK IV.

De plannen van Raffles.

Ja, het was inderdaad John Raffles, de Groote bekende geweest!

Hij was het, die zich onder den naam Pestalozzi plotseling in New-York vertoond had en daar de redacteurs der dagbladen had weten te overdonderen met zijn zeker optreden.

Hij was het geweest, die, met de hulp van zijn trouwen vriend Charly Brand deze weergalooze stoutmoedige berooving op touw had gezet en had weten uit te voeren!

En nu zweefde hij ver van New-York op een hoogte van 2000 meter boven Long Island, het langgerekte eiland, dat zich voor de wereldberoemde havenstad uitstrekt, en dat tot verblijfplaats dient van tallooze schatrijke Amerikanen, die daar hun zomerverblijven hebben!

Ja, hij was inderdaad in zijn wonderlijke vliegma-

chine, den „Duivel der Lucht“, opgevlogen, en nu joeg het vliegtuig met razende snelheid, die bijna 500 kilometer per uur bedroeg, door het luchtruim.

Het was omstreeks tien uur in den avond, nauwelijks zeven minuten nadat hij was opgestegen, toen Raffles de vaart van de vliegmaschine aanzienlijk verminderde, haar liet dalen, en ten slotte landde op het breede strand, dicht bij een der schilderachtig gelegen badplaatsen, welke Long Island rijk is.

Hij liet nu de schroef opnieuw zachtjes draaien, zoodat het vliegtuig langzaam, als een langeschoten vogel, over het gladde zand voortrolde, tot dicht in de nabijheid van de badplaats, waarvan de lichten duidelijk te zien waren.

Toen bracht Raffles de machine tot stilstand en wachtte.

Hij wachtte met het geduld, dat hem eigen was, en waarin hij een kat terzijde streefde.

Eenige uren gingen voorbij en nog steeds zat Raffles onbeweeglijk in den gemakkelijken stuurstoel, met als eenig metgezel de wind, die was opgestoken en die de weinige spandraden van het toestel zacht klagend liet trillen.

Op vijftig meter afstand ruischte de branding en dat was het eenige geluid, dat de stilte verbrak.

De bewoners van de badplaats hadden zich reeds lang ter ruste begeben.

Eindelijk liet Raffles zijn onbeweeglijke houding varen.

Zijn scherp oor had in de verte een zacht gerommel gehoord.

Hij wist, dat het afkomstig was van den laatsten trein van New-York naar de badplaats, die het traject in ongeveer drie kwartier aflegt.

Het gerommel werd luider en hield plotseling op — de trein was het kleine station binnengereden.

— Nu kan het niet lang meer duren! mompelde Raffles in zichzelf.

Hij tastte achter zich en haalde een kleine doos te voorschijn, waaruit hij een voorwerp nam, dat er uitzag als een potlood met een verdikt uiteinde.

Het was een kleine vuurpijl, die slechts een zwak licht verspreidde, maar toch sterk genoeg, om het op een afstand van eenige kilometers duidelijk te kunnen zien.

Hij wachtte nog enkele minuten en ontstak daarna den vuurpijl, die met een zacht sissend geluid opsteeg en op een hoogte van duizend meter met een zwakken knal uiteenspatte.

Er verliepen omstreeks twintig minuten.

Toen klonk eensklaps een zacht fluitend geluid uit de duisternis, waarop Raffles met hetzelfde sein antwoordde.

Het volgende oogenblik doemde er een gedaante uit het donker op en een zachte stem zeide:

— Daar ben ik, Edward! Alles in orde?

— In de beste orde, mijn jongen! Klim maar snel aan boord en vertel mij hier wat je te zeggen hebt, want als er onraad komt opdagen, zouden wij wel eens specdig moeten opstijgen!

Charly Brand — want hij was het — klom met achtzigtige lenigheid aan boord van den „Duivel der

Lucht” en zette zich naast Raffles in den stuurstoel neder.

Zij behoefden nu zeker geen vrees te koesteren, dat zij beluisterd zouden worden, want er vertoonde zich hier op het strand geen levende ziel meer.

Toch liet Charly zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij begon:

— Je had goed gezien, Edward — die man in de zaal was werkelijk professor Nicholson.

— Ik wist het wel! Al zou men mijn doodsvijand tusschen honderdduizend andere mannen in zetten, dan weet ik toch zeker, dat mijn instinct hem binnen vijf minuten zou vinden. Zoo, zoo, dus de Koning van de Misdaad heeft, nadat hij juist op het laatste oogenblik aan de galg ontkomen was, de wijk genomen naar Amerika! Dat was ook het verstandigste, want hij weet wel, dat hij hier zoo goed als veilig is, daar Amerika nog altijd geen uitleveringstractaat met de landen van de oude wereld heeft. Bovendien rekent hij er natuurlijk op, dat men hem hier niet zal herkennen.

— De Duivel hale de Londensche politie, die den schelm weer uit haar handen heeft laten glippen, nadat zij de val had gereed gezet en er de muis had ingelokt! Gebocid en wel heb je Nicholson, na den moord in het Crampton-hotel, achter gelaten in een kamer met een detective, en nog wist de ellendeling te ontkomen! Ik geloof nu stellig, dat hij een verdrag met den Duivel heeft gesloten.

— Nu, dan hoop en verwacht ik toch, dat zijn medecontractant hem ditmaal in den steek zal laten, zeide Raffles op grimmigen toon. Heb je hem kunnen nagaan?

— Ja, Edward! Onmiddellijk nadat je mij in onze geheime taal, terwijl wij door de zaal liepen met die drie ezels achter ons aan, op de aanwezigheid van Nicholson had gewezen, had ik mijn plan gemaakt. Niet zoodra had ik het electrisch licht uitgedraaid of ik deed mij in een afgezonderd hoekje snel een valschen baard om, en zette een van onze kostelijke pruiken op, en het volgende oogenblik was ik weder binnengetreten. Het was zeer donker in de zaal en er heerschte zoo'n verwarring, dat niemand mijn binnentreden bemerkte of er acht op sloeg. En ik kwam juist op het oogenblik, toen iemand riep: „Er is maar één man op de geheele wereld, die dit zou durven doen — hij is een Londenaar en zijn naam luidt: John Raffles!” Ik herkende de stem on-

middellijk — Nicholson had die woorden gesproken, beschermd als hij zich wist door de duisternis. Ik ging op het geluid van zijn stem af, en toen de electriciens het licht weder in orde hadden gemaakt, bevond ik mij dicht in zijn nabijheid. Van dat oogenblik af heb ik hem niet uit het oog verloren.

— Je weet dus waar hij woont?

— Ja, in het Haven-kwartier — een vreeselijke buurt! Ik denk, dat hij zijn intrek heeft genomen bij een lid van een of andere dievenbende, die bij het „Genootschap van den Gouden Sleutel”, waarvan Nicholson de chef is, is aangesloten.

— Heeft hij je niet opgemerkt?

— Dat is zoo goed als buitengesloten. Hij nam een auto, en ik nam er dadelijk ook een en gaf den chauffeur last de zijne te volgen. Maar in den wagen vierp ik snel mijn rokcostuum uit, waaronder ik, zooals je weet, een werkmanskiel droeg. Dat is nog altijd de beste vermomming, die er bestaat, naar mijn meening! Ik deed den valschen baard en de pruik weer af, maakte mijn gezicht wat vuil, trok hier en daar een paar strepen, en kon er nu gerust op rekenen, dat ik niet herkend zou worden. Ik had mij daarin niet bedrogen, want zelfs de chauffeur zette groote oogen van verbazing op, en ik moest hem wijs maken, dat ik detective was, en een misdadiger achter de vodden zat. Zooals gezegd, reden wij door de havenwijk van New-York en eindelijk stond de auto stil. Ik sprong er uit, betaalde, en liep vlug voort, met de handen in de zakken, een beetje zwaaiend als een dronken man, en ik zag juist hoe Nicholson een huis binnen ging, nadat hij eenige woorden gewisseld had met een man, die boven uit het raam kwam hangen, teneinde zich te overtuigen, wie daar stond te schellen.

— Prachtig, Charly! Je hebt je taak goed volbracht — en binnen korten tijd!

— Ik hoop tenminste, dat ik je niet al te lang heb laten wachten, Edward. Toen ik wist, wat ik weten wilde, heb ik dadelijk een auto genomen en ben naar het station gereden, met mijn mooie rolpak in een bundeltje bijeen gebonden. Ik kon nog juist den laatsten trein halen, die naar Long Island ging. Je vuurpijl wees mij prachtig den weg — en gelukkig ben ik hier nu weer bij je! En vertel mij nu eens spoedig, hoe het met jou gegaan is!

— Wel, mijn jongen, ik geloof niet, dat er veel te

vertellen valt! zeide Raffles lachend. Je kende ons plan, je ziet mij nu hier, en je weet dus, dat alles voortreffelijk is afgelopen. Dat heb ik voor een deel weder aan jou te danken. Als jij na het vallen van de duisternis niet zoo keurig geland was op het platte dak van den schouwburg, dan had ik er ook onmogelijk weder kunnen opstijgen, en daarop berustte toch de geheele onderneming, want het was veel te gevaarlijk om het er op te wagen, door den achteruitgang te ontkomen, of langs de brandladders te vluchten. Bovendien verschaft de vliegmaschine ons het voordeel, dat wij in een rechte lijn weder naar Engeland hadden kunnen terugkeeren, in denzelfden tijd, dien wij noodig hadden gehad om hier te komen — dat wil zeggen in negen uur.

— En dat zou je ook zeker hebben gedaan, Edward, als je Nicholson niet toevallig weder gezien had!

— Juist! Wij zouden nu reeds een derde van den weg afgelegd kunnen hebben, als ik daar niet plotseling door het grootste van alle toevallen, het gelaat vóór mij gezien had van den man, dien ik als mijn doods-vijand beschouw, die mij reeds herhaaldelijk naar het leven gestaan heeft, en die in de hoofdstad en in andere steden van Engeland reeds etwelijke misdaden heeft gepleegd. Nicholson is niet alleen mijn persoonlijke vijand, die gezworen heeft, mij te zullen doodden, maar hij is ook een vijand van de samenleving, een duivel in menschengedaante, en wie zulk een ondier verdelgt, doet er een goed werk mee!

— Dat wil met andere woorden zeker zeggen, dat je van plan bent voorloopig in New-York te blijven?

— Zoolang als het noodig is om Nicholson in handen te krijgen!

— Dat zal zeker niet zoo gemakkelijk gaan!

— Daar reken ik dan ook niet op. Hij zal een toevlucht hebben gezocht bij zijn trawanten, en misdadig als hij, en die een soort van lijfwacht om hem heen vormen. Ik geloof dan ook niet, dat men hem met geweld, maar alleen door list zal kunnen benaderen! Achteraf spijt het mij nu wel een weinig, dat wij onzer trouwen chauffeur Henderson toch maar niet hebben meegenomen, want hij is met zijn slinheid en zijn ortzaglijke kracht voor dergelijke ondernemingen de aangewezen man.

— Wat doen wij met de vliegmaschine?

— Ja, dat is lastig genoeg! Ik weet werkelijk niet

goed waar ik den „Duivel der Lucht” hier moet bergen, want het is bijna zeker, dat men ten slotte het raadsel van mijn verdwijning wel zal oplossen!

— Niet bijna, maar heelemaal zeker, Edward! Nicholson bleef wachten op het resultaat van het onderzoek op het tooneel, en zoo was ik wel verplicht om hetzelfde te doen. Welnu, toen de jagers met leeggehanden terugkeerden, bleek het uit hun uitlatingen, dat een van de tooneelknechts op het dak een leeg olieblok had gevonden, en tevens, dat die man minder dom was dan de heeren in smoking en rok, die hij den weg had gewezen. Want hij leidde uit die vondst af, dat er op het dak een of andere machine geweest was, welke men had gesmeerd, en daar er zulk een werktuig volstrekt niet meer te bespeuren viel, bleef er weinig anders over, dan aan te nemen, dat de machine in kwestie de motor van een vliegtuig was geweest.

— Maar, Charly! Heeft men dat alleen uit de aanwezigheid van een vergeten olieblok afgeleid? Zoo'n dak ligt meestal vol met allerlei rommel!

— Best mogelijk — maar dan maakte dit dak een uitzondering. Het was zoo zuiver als de oppervlakte van een billard, en er viel dan ook niets anders te bespeuren dan dat eene blik — een splinternieuw blik, zonder één vlekje roest, en dat daar trouwens dienzelfden middag, naar de tooneelknecht verzekerde, niet geweest was. Overigens is niemand van het tooneelpersoneel na hem op het dak geweest.

— Dan wordt het al een weinig duidelijker, maar ik blijf volhouden, dat de gevolgtrekking een weinig gezocht is!

— Over het algemeen genomen misschien wel, maar niet als alle andere mogelijkheden zijn uitgeput. De eene mogelijkheid, die over bleef, was, dat je in de lucht was verdwenen — en dat doen wij tot dusverre alleen nog maar per vliegmaschine.

— Nu, het mag zijn hoe het wil — de verdenking bestaat, dat de zoogenaamde telepaat met een vliegmaschine vertrokken is, en dat feit zal natuurlijk morgenochtend in geuren en kleuren in alle ochtendbladen vermeld staan.

— Kunnen wij de machine niet naar een of ander visschersdorp hier in de buurt brengen?

— Het is wel een weinig gewaagd, Charly, want het is volkomen donker, en ik weet hier slecht den weg. Ik zou alleen op de kaart, op het compas en op mijn hor-

loge moeten vliegen! Daarenboven is het de vraag, of men in die kleine plaatsen een behoorlijke loods of schuur heeft, groot genoeg om er mijn machine in te bergen. Wij zullen het echter wel moeten probeeren, want wij kunnen moeilijk met dit vliegtuig naar New-York terug vliegen! Weliswaar neemt het aantal vliegers voortdurend toe, maar het is toch nog altijd zoo gering, dat wij zeker in het oog zouden loopen, dat men ons naar onze herkomst en onze plannen zou vragen.

— Maar waarom keeren wij niet naar Londen terug, Edward, en komen weer hier met een gewone mailboot? Nicholson zal in dien tijd niet wegloopen.

— Daar ben ik nog zoo zeker niet van! En al deed hij het niet — ik wil den „Duivel der Lucht” bij de hand hebben, opdat wij daarmee steeds kunnen vertrekken, wanneer het ons goeddunkt. Wij kunnen wel eens in het nauw worden gebracht, en dan is het zeer practisch een zoo bijzonder vlugge vliegmaschine ter hand te hebben.

— Alles goed en wel, maar men zal direct naar Engeland seinen, om je daar op te vangen!

— Ho! ho! Dat gaat zoo maar niet! Een vliegmaschine, zoo klein van afmetingen als de mijne, is geen pantserschip of een stuurballon van een paar honderd meter lengte, en zij kan gemakkelijk door de mazen van het net kruipen. Bovendien — wie dwingt mij om juist naar Engeland te gaan? Ik kan wel even goed van hier naar Rusland vertrekken, waar ik binnen twaalf uren, of naar Australië, waar ik binnen anderhalven dag ben. Alles goed beschouwd, bestaan er voor mij geen afstanden meer, en ik zou gemakkelijk van hier kunnen vertrekken, de reis om de wereld maken, en daarbij den equator volgen, en dan binnen vijf dagen hier weer terug zijn! Ik heb genoeg levensmiddelen aan boord, om het een maand te kunnen uithouden en mijn dynamo's zijn voor een tocht van veertien dagen geladen. Neen, wat dat betreft, gevoel ik mij volkomen rustig! Men kan toch van de New-Yorksche politie niet verlangen, dat zij naar alle bewoonde plaatsen van de aarde telegrafeert, en als ik eenmaal ben opgestegen, dan zou men met evenveel succes naar een naald in een hooiberg kunnen zoeken als naar den „Duivel der Lucht”.

— Maar waar bergen wij de vliegmaschine zoo lang? vroeg Charly.

— Dat is het juist. Daarin schuilt de moeilijkheid!

Wij zijn hier vreemdelingen — men zou ons natuurlijk de vraag stellen, waar wij zoo eensklaps vandaan komen — en dáarop zou ik slechts bezwaarlijk antwoord kunnen geven; het is wel waar, dat anderen reeds den Oceaan hebben over gevlogen, al eisch ik voor John Raffles de eer op, dat hij de eerste is geweest, maar die tocht wordt toch nog iets zóó buitengewoons geacht, dat men mij eenvoudig niet zou gelooven als ik zeide, dat ik hier maar eens een kijkje ben komen nemen!

— Dat zou ik ook niet doen! zeide Charly droogjes.

— Het eene mgoelijke lijkt mij dus, dat wij ons naar een plek begeven, waar de beschaving nog niet al te zeer is doorgedrongen en daar bij een of anderen landbouwer, die over een groote schuur beschikt, ons kostelijk vliegtuig onder dak brengen. Natuurlijk mag het niet te ver van New-York zijn, en ook niet al te ver verwijderd van een spoorlijn.

— Dan doen wij zeker het best iets te zoeken in de buurt van Troy. Dat ligt niet ver van de spoorlijn, en het is op ongeveer twee uren sporens hiervan daan. Het ligt midden in een landbouwende streek en allicht zullen wij daar vinden wat wij noodig hebben.

— Op weg dan maar, Charly, want over een uur zal het licht zijn, en dan moeten wij veilig onder dak zijn.

Raffles ontstak een kleine elektrische lamp, welke de kaart verlichtte die onder een glazen bedekking, dicht bij het stuurwiel was bevestigd.

Hij haalde een hefboom over, waardoor hij het mechanisme van de wonderlijke vliegtuigmachine in beweging bracht en aanstonds begon de schroef eerst 'angzaam, maar spoedig met razende snelheid te draaien.

De vliegtuigmachine stooft over het zand, maar reeds na tien meter te zijn voortgerold, verlieten de wielen de aarde en het toestel steeg statig en sierlijk in den lichtblauwen hemel op.

Raffles liet de „Duivel der Lucht” aanstonds op groote hoogte stijgen, zoodat het geraas van de schroef al spoedig voor de aardbewoners onhoorbaar werd.

Hij vloog alleen op het kompas en liet voorts zijn richting bepalen door de lichten van de steden waarover hij heenvloog.

Ofschoon de „Duivel der Lucht” een snelheid kon bereiken van meer dan 500 K.M. per uur, had Raffles,

daar hij in deze streken niet al te goed bekend was, en het duister was, zijn vaart zeer aanzienlijk verminderd.

De lucht begon in het Oosten zich zachtjes roze te kleuren, toen Charly uitriep:

— Daar ginds moet Troy liggen!

Raffles knikte zonder te antwoorden en eenige minuten later vloog de „Duivel der Lucht” op vierduizend meter hoogte over de kleine stad.

Hij liet Troy een vijftal kilometer achter zich en daarop daalde de vliegtuigmachine in groote spiralen boven een zeer grooten akker, waarop zij ten slotte zachtjes neerstreken, niet ver van een groote boerenhoeve.

Hoe vroeg het ook nog was, zoo waren er tch reeds veldarbeiders aan den arbeid, die haastig kwamen toesnellen, meenende dat er een ongeluk met de machine gebeurd was.

— Zijn wij hier ver van de stad, vriend? vroeg Raffles aan een der arbeiders.

— Drie mijlen, mijnheer! hebt gij een noodlading moeten maken?

— Iets dergelijks! In ieder geval kan ik voorloopig niet opstijgen. Zijn wij hier dicht bij het station?

— Op een kwartier loopens!

— Zooveel te beter. Maar heeft uw patroon misschien een groote schuur leeg?

De veldarbeiders raadpleegden elkander even met den blik, en toen antwoordde de man, die het eerst gesproken had:

— Dat zal wel gaan, mijnheer, als het tenminste voor niet langer dan eenige dagen is, want wij zijn juist aan het hooi binnenhalen!

— Ik hoop voor niet langer dan een dag of vier, en als het langer mocht duren, dan zal ik er rijkelijk voor betalen!

— Dan zijt ge bij den ouden Maikje juist aan het goede adres, antwoordde de arbeider lakoniek. Hij houdt wel van een paar duitjes extra.

Raffles en Charly waren intusschen reeds uit de vliegtuigmachine geklauterd en de eerste hield den bruinen zak met den kostbaren inhoud stevig in de hand.

Hij was echter zoo verstandig geweest, alles in een witten doek te wikkelen, daar hij vreesde dat den volgenden morgen het geheele geval in kleuren en geuren in de bladen zou staan, en wie kon zeggen, of er daarvan niet een naar deze afgelegene hoeve verdwaalde?

— Dat is zeker het huis van uw werkgever? vroeg Raffles aan den arbeider, terwijl hij op de hoeve wees, die reeds duidelijk in de ochtendschemering te zien was.

— Ja, mijnheer! Gij doet het best, als gij maar naar de vrouw vraagt, want Maike ligt voor een oortje thuis. Als zij het goed vindt, dat uw vliegmaschine in een van de schuren gestald ligt, dan gebeurt het, en als zij het niet goed vindt, dan gebeurt het niet.

— Ik dank u voor uw kostbare inlichtingen, mijn vriend en ik ben voornemens er gebruik van te maken, hernam Raffles glimlachend. Gij zult het mij zeker niet weigeren, een goed glas wijn op mijn gezondheid te drinken?

Raffles had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en een paar dollarnoten gingen snel van de eene hand in de andere over.

HOOFDSTUK V.

Nicholson verschijnt.

Iedere wereldstad heeft een min of meer beruchte buurt, maar de havenwijk van New-York, tenminste wat een groot gedeelte daarvan betreft, staat al in een bijzonder slechten reuk.

Het wemelt er van drankhuizen, van danslokalen, van huizen van ontucht, en van opium-kitten, die voor de overgrootste meerderheid door Chineezen worden geëxploiteerd.

Daar komen matrozen uit alle hoeken der aarde, van de oorlogsschepen zoowel als van de koopvaardij — Russen en Denen, Spanjaarden en Italianen, Zweden en Franschen — kortom al zeevarende naties ter wereld schijnen elkander daar te ontmoeten.

Van het vallen van den avond tot het krieken van den morgen, hoort men daar de muziek van draaiorgels en harmonika's, het gelach van de dronken matrozen, het geschreeuw en getier der dansmeiden, die eveneens afkomstig zijn uit alle oorden der wereld, en waaronder men geisha's en bajadères, Chineesche en Indische lichtekooien, en deernen uit St. Petersburg zoowel als uit Madrid, Genua en Port Said aantreft.

Wel oefent de politie er toezicht uit, maar het zijn slechts zeer moedige mannen, die zich met een twist

durven bemoeien, of een poging doen om de orde te herstellen.

Bovendien zou men over tienmaal meer manschappen kunnen beschikken om orde te houden onder dit schuim, hetwelk hier door de golven van het internationale verkeer wordt afgezet.

Dicht bij de Brooklyn Bridge, in een tamelijk nauwe straat, waar den geheelen dag morsige, bijna geheel naakte kinderen in het straatvuil spelen, staat een opium-kit, die jarenlang beheerd werd door een Chinees, Wai-Pong geheeten.

Hij werd echter oud en gebrekkig, en had sedert eenige dagen zijn bloeiende zaak overgedaan aan een landgenoot Li-Wang geheeten, die eveneens zijn eerste jeugd reeds ver achter zich had, maar nog krachtig genoeg was, om aan het hoofd te staan van zulk een riskante inrichting.

Riskant — want de wetten der Vereenigde Staten dulden niet dat er op het gebied der Republiek opium wordt geschoven.

Nu en dan doet de politie een inval, maar helaas is, evenmin als iets hier op aarde, de Amerikaansche politie volmaakt. Daar heerscht op groote schaal om-

kooperij, en meestal is de houder van een opium-kit dan ook lang van te voren gewaarschuwd, dat er een razzia zal plaats hebben, en hij neemt dienovereenkomstig zijn maatregelen.

Als de politie zoogenaamd onverwachts binnen-dringt, zijn de slapers, die onder den invloed van het giftige opium verkeerden, allen weggedragen door een geheimen uitgang en men vindt er slechts bezoekers, die er een onschuldig kopje Chineesche thee drinken, en onder het genot van een even onschuldig sigaretje over koetjes en kalfjes praten.

De Chinees, eigenaar van de zaak, staat met een effen gezicht bij de deur, of barst in jammerklachten uit, dat men het hem zoo lastig maakt en zijn goede zaak in opspraak brengt, en de politie kan weder onverrichter zake heengaan, een onaangename ervaring rijker.

Toch wist zij, en weet zij nog altijd, dat er in deze opium-kitten nog wel erger dingen gedaan worden, dan dat Westerlingen zich te buiten gaan aan het gebruik van bedwelmend heulsap en dat zij meerendeels tevens ware moordenaarsholen zijn, waar de ergste misdadigers van New-York elkander plegen te ontmoeten en waar maar al te vaak de vreemdeling, die er onvoorzichtig den voet zet, uitgeschud en vermoord wordt!

Een dergelijk hol was de opium-kit van Li-Wang, die al weinig beter scheen te zijn, dan zijn voorganger Wai-Pong.

Hij was een man van een jaar of vijftig, met een gluisperigen trek op zijn geel apengezicht, steeds buigend en glimlachend en handenwrijvend, steeds met een gekromden rug en schuins loenzende oogen.

Men kende hem in de buurt nog niet, maar Li-Wang had grijnzend verzekerd, dat het niet lang zou duren of men zou hem even goed leeren kennen als Wai-Pong.

Het was omstreeks elf uur in den avond toen de smalle, lage deur, die toegang gaf tot de opium-kit, ofschoon men eerst nog heel wat gangen en kamers moest passeeren, voor men de eigenlijke rookkamer binnentrad, door twee mannen werd geopend, die snel binnentraden en op fluisterenden toon eenige woorden wisselden met den man, die achter de deur stond, en die hen blijkbaar zooeven had binnengelaten.

De twee mannen schenen goede bekenden te zijn, want de portier, eveneens een Chinees, die een kleine stallantaarn in de hand hield, ging hen voor, door een nauwe, vochtig uitslaande gang naar een vertrek, het-

welk men langs een trap van een vijftal treden kon bereiken, en dat daarvan was afgesloten door een smerig gordijn.

Dit vertrek was de gelagkamer, waar men allerlei soorten sterken drank van de ellendigste kwaliteit kon krijgen — gin, whisky, zoogenaamde Hollandsche brandewijn, die Schiedam echter nooit gezien had. Russische likeuren, aangelengd met spiritus en een soort bier, dat alleen door zeer sterke magen te verdragen was.

Men kon er echter ook thee, koffie, wijn en champagne krijgen en merkwaardig genoeg was de thee er zoo voortreffelijk als men zelfs in de duurste hotels niet te drinken kreeg.

Bij een soort toonbank zat Li Wang op een lage kruk ineengehurkt.

Het licht van een kleine gaslamp, die boven het buffet was aangebracht, bescheen zijn gluisperig gelaat, dat met hondsche onderdanigheid naar den langste der beide bezoekers was opgeheven.

Hij stond haastig op, en kwam handenwrijvend, met gebogen rug, den mond half geopend, naar de beide bezoekers toe.

De langste der twee mannen keek den Chinees eenige oogenblikken met een mengeling van afschuw en trots aan en zeide toen op zachten toon, ofschoon er zich op dat oogenblik niemand anders in het vertrek bevond:

— Weet gij wie ik ben?

— Zou ik het niet weten, meester? zeide de Chinees in gebroken Engelsch. Gij zijt de Heer over ons allen! Gij komt uit het Westen — wij allen moeten u onvoorwaardelijk gehoorzamen, want gij hebt het recht over leven en dood.

— Zeer juist! antwoordde de vreemde. Men heeft u juist ingelicht, Li-Wang!

Nicholson — want men zal reeds begrepen hebben, dat de Koning van de Misdaad zooeven was binnentreden — nam den walgelijken Chinees nog eens goed op.

— Men heeft mij gezegd, dat gij een sluw man zijt en een man die..... niet bang is voor bloed! Heeft men te veel gezegd?

— O, Meester, men heeft uw dienaar wel wat al te zeer gevleid! antwoordde de Chinees op kruiperigen toon. Ik hoop echter te kunnen toonen, en dat wel zeer spoed-

dig, dat ik niet dom ben, en dat ik weet wat ik u verschuldigd ben — u, den heerscher!

Nicholson had iets in den klank van de stem van den Chinees gehoord, dat hem opmerkzaam maakte en zijn oogen deed schitteren.

— Hebt gij — plannen? vroeg hij op heeschen toon.

De Chinees keek den metgezel van Nicholson met zijn loensche oogen aan, alvorens hij antwoordde:

— Ik ken dezen man niet, Meester!

— Gij kunt vrij uitspreken — hij is een vertrouwd luitenant van mij!

— Welnu dan meester — ik geloof dat wij een goeden slag kunnen maken! ging de Chinees op fluisterenden toon voort, terwijl hij weder zijn beenige handen over elkaar wreef.

— Vertel het mij! beval Nicholson kortaf.

— Ziehier, Meester! Ik verwacht binnenkort, waarschijnlijk reeds morgen, bezoek van een schatrijken Engelschman. Een mijner handlangers was er toevallig bij toen deze Brit den wensch te kennen gaf om eens een opium-kit te zien en een paar pijpen te schuiven, en aanstonds bood hij zich aan om den vreemdeling behulpzaam te zijn en hem den weg te wijzen.

— Een moedig man! bromde Nicholson. Kent hij dan New-York niet? Weet hij niet, wat hem hier boven het hoofd kan hangen?

— Misschien weet hij het wel, Meester, maar het schijnt hem onverschillig te laten! Ik geloof dat hij het spleen heeft, zooals gij dat noemt.

— En hoe weet gij dat hij zoo rijk is?

— Dat kon Chi-Lu mijn handlanger duidelijk aan alles zien, Meester! Hij was in een prachtige auto in het hotel gekomen, hij draagt fraaie ringen, en hij deed hooge uitgaven in de winkels en in het hotel zelf.

— Maar weet gij of hij zooveel bij zich heeft dat het de moeite waard zal zijn — om hem uit den weg te ruimen?

— Dat geloof ik zeker, Meester! antwoordde Li-Wang haastig. Hij had een portefeuille bij zich, volgepropt met bankpapier, een gouden sigarettensoker, verscheidene ringen, een brillanten doekspeld en meer sieraden van hooge waarde. Bovendien zou er misschien wel kans zijn, om hem te dwingen een cheque van een hoog bedrag te onderteekenen, voor wij hem naar de andere wereld zenden!

Nicholson scheen eenigen tijd na te denken en antwoordde toen:

— Komt die man alleen?

— Dat is het eenige, wat ik niet kan zeggen, Meester, en wij zullen er dunkt mij op moeten rekenen, dat hij door een paar vrienden vergezeld wordt! Het zou natuurlijk argwaan baren, als Chi-Lu hem trachtte over te halen om alleen te gaan.

— Dat spreekt vanzelf! Toch wordt de zaak er wat gevaarlijker op. Men kan desnoods een Engelschman laten verdwijnen, zonder dat er een haan naar kraait, maar met een Engelschman en een of twee Amerikanen, gaat dat al wat moeilijker!

— Maar dit huis is er op ingericht, Meester, dat men desnoods een halve compagnie soldaten kan laten verdwijnen, zonder dat het gemerkt wordt! hernam Li-Wang, terwijl er een afzichtelijke grijns om zijn smalle lippen speelde.

— Ja, ik weet het! zeide Nicholson haastig. Ik ken de inrichting van dit huis. Ik heb er Wai Pong reeds herhaaldelijk bezocht, en ik hoop slechts, dat gij zijner waardig zult zijn! Als gij maar half zulk een bloed-dorstige schurk zijt als Wai Pong, dan zal ik waarschijnlijk zeer over u tevreden zijn!

— Ik verzeker u dat ik hem nog in de schaduw zal stellen, Meester, zeide de Chinees grijnslachend. Wij zullen den Engelschman eenvoudig een pijp laten rooken, die ik speciaal voor hem zal vervaardigen, wij zullen hem alles afnemen, en daarop wordt hij aan handen en voeten gebonden door het vloerluik in den kelder in het water geworpen, dat onder het huis doorstroomt!

— Prachtig! Weet gij het uur waarop hij komt?

— Chi-Lu sprak van elf uur.

— Ik zal met zes mannen aanwezig zijn, want een kleine overmacht schaadt niet in dergelijke gevallen, hernam Nicholson. Zorg dat hedenavond alles in orde is. Ik kom mij zelf overtuigen, of gij werkelijk zoo bruikbaar zijt, als men mij u heeft afgeschilderd.

— Ik verzeker u, Meester, dat de val gezet zal zijn als gij komt, en dat gij niet anders te doen hebt dan u van het wild meester te maken, zeide Li-Wang, terwijl hij Nicholson met veel strijkages en handenwrijvend het vertrek uitgeleidde.

De helper met zijn lantaarn kwam weer te voorschijn en lichtte de twee schurken voor, toen zij door de zuwe

smalle gang zich weder naar de straatdeur begaven.

Nog lang nadat de twee misdadigers de gelagkamer verlaten hadden, stond Li-Wang onbewegeijk midden in het vertrek naar de deur uit te zien, waardoor zij verdwenen waren.

Hij was nu in het geheel niet gebogen meer, en zij

oogen hadden ook een geheel andere uitdrukking gekregen, toen hij in het voortreffelijkste Engelsch van de wereld zachtjes voor zich heen bromde:

— De val is inderdaad gezet, professor Nicholson — maar het wild zal een ander zijn, dan gij denkt!

HOOFDSTUK VI.

De valstrik.

Het was ongeveer half negen in den avond van den volgenden dag en de duisternis was reeds gevallen, toen eenige gedaanten snel op de deur van de opium-kit van Li-Wang toetraden, en aanstonds naar binnen gingen.

Vijf minuten later verschenen er weder twee of drie van deze gedaanten en vervolgens, druppelsgewijs, nog zes.

Iemand die er op gelet had, zou nu tien mannen geteld hebben, die achtereenvolgens of bij tweeën het beruchte opium-hol waren binnengegaan.

Maar er lette niemand op, want dat deed men over het algemeen in deze buurt zeer weinig.

Iedereen had hier genoeg aan zijn eigen zaken, en bemoeide zich liefst zoo weinig mogelijk met die van zijn buurman.

Toen geschiedde er een uur lang niets, maar om over half tien moest de deur opnieuw geopend worden, thans voor een vijftal mannen, die gezamenlijk kwamen en die ook aanstonds werden binnengelaten.

Het was Nicholson met zijn medeplichtigen.

En tenslotte, juist om elf uur, hield er een huurauto voor de opium-kit stil waaruit, geheel alleen een man stapte, die kalm een sigaret rookte, en bij wien zich een jonge Chinees voegde, die naast den chauffeur had gezeten.

De vreemdeling betaalde zijn chauffeur met een goudstuk, hetwelk hij hem met een nonchalant gebaar liet houden.

De Chinees klopte op bijzondere wijze op de deur.

Een klein luikje in het paneel werd geopend, daarachter verscheen het loenzende gelaat van Li-Wang.

Hij herkende blijkbaar zijn handlanger, want het luikje ging weer dicht en de deur werd geopend.

De Engelschman trad binnen, bromde iets over de slechte verlichting en volgde den Chinees, die een zwak brandende lantaarn in de hand hield, waarvan het licht de vochtig uitslaande wanden van de gang deed glinsteren.

Li-Wang ging hem voor, het kleine trapje op, en trad de gelag-kamer binnen, na het gordijn op zijde te hebben geschoven.

In de gelag-kamer bevonden zich thans een tiental mannen, de meesten met een allergemeenst uiterlijk.

Een paar er van waren matrozen eener vreemde natie, maar niemand nam eenige notitie van den vreemdeling, die zooeven was binnengetreden, al had hij zeker recht op wat aandacht, ware het slechts om zijn kostbare kleedij, die zonderling afstak met de walgelijk smerige omgeving, waarin hij zich hier bevond.

De Engelschman keek belangstellend om zich heen, wierp een blik op het buffet en vroeg toen nieuwsgierig:

— Is dit de plek waar men opium schuift?

— Wel neen mijnheer, antwoordde Li-Wang met een zoetsappig lachje. Dit is mijn nederige gelag-kamer! Hier naast is een zaal, die er misschien niet al te rijk uitziet, en waar gij toch de heerlijkste droomen van uw

leven zult kunnen droomen! Gij zult er u de schoonste paleizen, de heerlijkste vrouwen, alle pracht der wereld voor uw geest kunnen tooveren — slechts door middel van een weinig opium, niet grooter dan een speldeknop.

Nog onder het spreken was de Chinees toegetreden op een deur tegenover het gordijn en had deze voor den bezoeker geopend.

Vijf personen in de gelagkamer die aan het buffet hadden gestaan, met den rug naar hen toe — wendden nu allen tersluiks den blik naar den vertrekkende.

De Chinees ging een korte gang door, sloeg een tweede gordijn terzijde, en nu bevonden zij zich in de eigenlijke rookzaal.

Het was een vrij groot vertrek, in een geheimzinnige schemering gehuld.

Van de zoldering hingen vier kaarslampen af, waarvan er drie brandden, en het licht van de kaarsen kon ternauwernood door het groene glas dringen.

Rondom drie van de wanden waren gelijkvloers en daarboven, evenals de slaappleatsen in de hut van een schip, een soort bedsteden aangebracht, waarin lage sofa's waren geplaatst met een kleurigen doek bedekt.

Voor ieder van die bedsteden stond een kleine tafel, waarop het noodige was neergezet om te kunnen schuiven.

De schuivers, die van de bovenste ligplaatsen gebruik maken, bereidden hun pijpen beneden en klommen dan naar hun ligplaats.

Daarop wierpen zij zich op het rustbed, reikten zoover zij konden voorover, en ontstaken het kleine bolletje opium in den grooten kop van de pijp aan het lichtje, dat op ieder tafeltje was geplaatst.

Eenige halen slechts, — en de pijp gleed uit hun handen, tenminste wanneer zij nieuwelingen waren, want velen, die aan het opiumgebruik verslaafd waren moesten vijf, ja soms wel tien pijpen rooken, alvorens hun geest bedwelm raakte.

Ongeveer midden in het vertrek stond een zeer groote lage rustbank van wel 3 Meter lengte en twee meter breedte, waarop reeds enige Chineezzen onbewegelijk op den rug lagen uitgestrekt, blijkbaar onder den invloed van het Narcotisch kruid.

Nu en dan liet zich een zwak gekreun hooren, of een dof geroffel, dat door een der slapers werd uitgestooten, onder den invloed zijner droomen.

Hier en daar hingen bontgekleurde lampions, de

vloer was bedekt met een groote rieten mat, in een hoek van het vertrek zat een Chinees, die blijkbaar als controleur was aangesteld, achter een tafeltje waaraan hij bezig was opium in zeer kleine hoeveelheden af te wegen.

Hij was ook de man die het geld in ontvangst moest nemen van degenen, die hier binnentraden, om zich aan het verderfelijk genot van het schuiven over te geven.

Op de rustbanken lagen in allerlei houdingen, sommigen op den rug, de meesten echter op den buik, een tiental Chineezzen uitgestrekt.

Men zag er slechts een of twee Westerlingen in havelooze plunjes, die blijkbaar hun laatste geld hadden besteed om zich te bedwelmen.

De Engelschman had langzaam een blik om zich heen geworpen en scheen schijnbaar in beraad te staan wat te doen.

Maar aanstonds was Li-Wang met zijn vriendelijk grijnzend gelaat bij hem om hem aan te moedigen.

— Een enkele pijp, mijnheer? Gij kunt het gerust eens wagen! Het zal u werkelijk niet schaden! Gij zult alle genietingen ondergaan, welke het meest fantastisch brein zich kan uitdenken. Gij zult als een Koning zijn, ge zult meenen in een aardsch paradijs rond te wandelen! Ik zal u zelf een pijp gereed maken — dan kunt gij zelf oordeelen, of ik te veel gezegd heb!

De bezoeker dacht nog even na, en antwoordde toen vastberaden:

— Welnu, ja dan! Geef mij een pijp! Ik wil ook deze gewaarwording ondergaan.

Li-Wang maakte een zacht klappend geluid met de tong en trad aanstonds op een afzonderlijk geplaatst tafeltje toe, waar hij met groote zorgvuldigheid een pijp bereidde.

Hij nam met behulp van een soort pincet een weinig opium van het zwart-achtige kleverige rolletje, dat er uitziet als dikke stroop, en legde dit niet grooter dan een speldeknop boven op de fijne opening die in den grooten kop van de pijp is aangebracht.

Daarna kwam hij met zijn gluisperigen glimlach op den bezoeker toe, en overhandigde hem de pijp met de woorden:

— Ziedaar, vreemdeling — over enkele seconden zult gij een hemelsch vreugde smaken!

De Engelschman bracht het mondstuk van de opiumpijp langzaam aan de lippen.

Nog scheen hij een oogenblik te aarzelen.

Maar toen zoog hij van beraden den bedwelmenden rook naar binnen, en bijna op hetzelfde oogenblik moest hij de pijp haastig op het tafeltje neerleggen om naar de groote rustbank te wankelen, en er zich te laten neervallen.

Blijkbaar begon het giftige kruid zijn uitwerking reeds te doen gevoelen.

Li-Wang sloop voorzichtig naderbij en boog zich over den bewustelooze heen.

Toen wenkte hij den jongen Chinees, die den Engelschman hierheen had gelokt en zeide op fluisterenden toon:

— Ga hem halen — hij slaapt!

Chi Lu verliet haastig het vertrek, en keerde slechts enkele tellen later terug met de vijf mannen, die zooveel in de gelagkamer bij het buffet hadden gestaan.

Het was Nicholson, vergezeld door zijn medeplichtigen.

De Koning van de Misdad was de eerste die binnentrad en voorzichtig rond keek, tot zijn groenachtige oogen gevestigd bleven op het gelaat van den bewusteloozen Engelschman.

In zijn rechtervuist glinsterde een vlijmscherp dolkmes.

Hij trad op Li Wang toe, en zeide op gedempten toon:

— Het is misschien maar het beste om hem hier af te maken! Een mes is zekerder dan water!

— Veroorloof mij de opmerking, Meester — bloed verraadt en dat doet water nimmer! Wij kunnen hem een strek aan de beenen binden, en nooit zal men weer iets van hem hooren.

— Nu, misschien hebt ge wel gelijk! hernam Nicholson, maar toch met een klank van spijt in zijn stem, terwijl hij het mes langzaam dichtknipte en in zijn zak liet glijden.

Hij trad op den bewustelooze toe, stak de hand in den binnenzak van zijn rok, haalde er een blijkbaar goed gevulde portefeuille uit, welke hij vluchtig inzag, en ledigde vervolgens alle andere zakken.

Ten slotte trok hij de ringen van de vingers, en liet ze in zijn zak glijden.

— Nu is het uw beurt! zoo wendde hij zich tot zijn medeplichtigen, die met begeerige oogen hadden toegezien.

— Bindt zijn armen en beenen bijeen!

De schurken kwamen met eenige touwen in de handen op de rustbank toe, en wilden het bevel tenuitvoer brengen.

Maar eensklaps kwam er leven in de tien slapende Chineezzen.

Zij wierpen bliksemsnel de gekleurde lappen van zich af, en ontpopten zich nu als stevige Amerikaansche politieagenten, aangevoerd door een rechercheur.

In een oogwenk hadden zij de vijf misdadigers omsingeld en ook de vreemdeling was overeind gesprongen, en had zich naast Li-Wang geplaatst, van wiens gelaat de zoetsappige grijns niet geweken was.

De overval had zoo snel en verrassend plaats gehad, dat de vijf schurken aan tegenweer in het geheel niet konden denken!

Wel had Nicholson een beweging naar zijn zak gemaakt, als om naar zijn eigen revolver te grijpen, maar een harde tik met een gummi-stok op zijn hoofd deed hem duizelen, en bracht hem tot andere gedachten.

In een oogwenk waren de bandieten, die van woede schuimbekten en de vreeselijkste bedreigingen uitten aan het adres van den verraderlijken Chinees, goed geboeid.

Toen trad de rechercheur op Li-Wang toe, klopte hem op den schouder en zeide:

— Gij zijt wel niet geheel blank, maar gij hebt ons hedenavond een drommelsch goeden dienst bewezen! Wij zullen het niet vergeten en ik denk wel, dat er een goede premie voor u opzit. Gij hebt ons een viertal langgezochte schurken in handen gespeeld, waarvan er twee wegens moord gezocht worden.

Den vijfden man kennen wij niet! Hij scheen echter de aanvoerder te zijn!

— Hij is de grootste schurk van allen, mijnheer de rechercheur, antwoordde Li-Wang fluisterend. Het is professor Nicholson, naar wien de Londensche politie zoekt, omdat hij wegens een half dozijn moorden moet terechtstaan!

— Hoe weet gij dat zoo, vriend Li-Wang? vroeg de rechercheur ten zeerste verbaasd.

— Een landsman van mij, die pas drie dagen geleden uit Londen is aangekomen, en die hem in mijn inrichting toevallig ontmoette, heeft het mij gezegd! Ik dacht

dat gij het wel wist, en er heel wat voor zou over hebben!

— Als wij hem voor dat van vanavond lang genoeg kunnen houden — dan zal men u zeker nog heel wat meer betalen, al is het niet hier, dan toch te Londen, want ik verneem dat binnenkort, misschien reeds binnen enkele weken, een uitleveringstractaat met Engeland geteekend wordt. Dan zouden wij dien Nicholson uitleveren, zoodra hij zijn straf hier zou hebben uitgezeten, dat spreekt van zelf!

— Hoe lang denkt gij wel, dat hij voor dit misdrijf zou worden gestraft? vroeg Li-Wang.

— Eens kijken! Berooving met voorbedachte rade en in vereeniging gepleegd — dat is 2 jaren! Daar komt nog bij opzet tot moord, verijdeld wegens omstandigheden, niet van den wil van den misdadiger afhankelijk — een jaar, naar ik meen, dat is dus samen drie! Maar dan komt er nog eens zooveel bij, omdat de berooving binnenshuis heeft plaats gehad, en in het huis van een Chinees! Het spijt mij als ik er u misschien door beleedig, Li-Wang, maar dat geldt bij ons steeds als een verzwarende omstandigheid. En nu zal ik u vaarwel moeten zeggen, want ik moet mijn mannen vergezellen, ik denk wel dat gij binnenkort als getuige zult worden opgeroepen, evenals deze heer, die ons zijn hulp heeft aangeboden om met u de val op te zetten.

— Is dat onvermijdelijk? vroeg de Chinees op benauwdten toon. Ik vrees dat men wraak op mij zal komen plegen!

— Het zal wel niet anders gaan! Maar niemand belet u om te verhuizen en elders uw geluk te beproeven. De hooge premie zal u daartoe wel in staat stellen.

— Waar sluit men dien Nicholson en zijn medeplichtigen nu op? vroeg Li-Wang nog.

— Zijn gaan aanstonds naar het Huis van Bewaring in de Manhattam-Street en daar blijven zij tot zij definitief gevonnist zijn. En dan gaan zij waarschijnlijk naar Sing-Sing!

De rechercheur knikte Li-Wang nog eens toe en verliet haastig het vertrek, want zijn mannen waren met hun gevangenen reeds naar buiten gegaan, waar de inmiddels aangekomen reusachtige dievenauto reeds stond te wachten.

De Chinees en de gewaande beroofde bleven nu alleen

in gezelschap van de werkelijk bewustelooze Chineezen op de groote sofa in het midden van het vertrek.

Ook de controleur en Chi-Lu waren verdwenen, want zij waren slechts bekwame detectives geweest, die geheel waren ingewijd.

Li Wang rekte zich eens uit, greep zijn staart en toen hij daaraan trok, ging zijn schedelhuid schijnbaar mee en vertoonde zich in de plaats daarvan het gladgekamde zwarte haar van John Raffles!

— Nu, dat karweitje is nog al vlot afgevoerd Charly! zeide hij glimlachend.

— Maar Edward, het had niets te beteekenen! riep Charly Brand uit, die zijn rol als lok-aas zoo voortreffelijk gespeeld had. Alleen begrijp ik nu niet hoe wij de Engelsche politie weer in het bezit van haar kostelijken Nicholson zullen stellen! Als de man hier zes jaar moet zitten, dan zal zij lang op hem moeten wachten!

— Dat is waar Charly, maar gehangen wordt hij dan toch!

— Dat zeg jij! Maar wie garandeert ons, dat hij in dien tijd niet weet te ontsnappen. Ik heb mij laten zeggen, dat dit hier in Amerika zeer gemakkelijk gaat.

— Dat zou inderdaad hoogst onaangenaam zijn, Charly! zeide Raffles. Ik had hem voor de galg bestemd en het zou mij werkelijk leed doen als hij daaraan ontsnapte!

— Maar of wij er kort of lang over spreken, er is nu toch niets meer aan te doen! Nicholson is op het oogenblik gevangen en wij kunnen nu niet meer tusschenbeiden komen!

— Dan blijft ons slechts de hoop, Charly, dat men goed op hem past! Vooral het Huis van Bewaring is eigenlijk geen veilige bewaarplaats voor een man als Nicholson.

— Het is zeker, dat een aantal zijner ondergeschikten alles in het werk zullen stellen, om hem weder de vrijheid te hergeven. Ik begrijp eigenlijk nog niet geheel en al, waarom je die comedie op touw hebt gezet!

— Wat bedoel je?

— Wel, wij hadden ons immers, zonder de politie in den arm te nemen, wel van Nicholson kunnen meester maken?

— Op dezelfde manier? Dat betwijfel ik toch, Charly. Wij waren maar met zijn vijven en je hebt gezien, dat Nicholson met vier handlangers is verschenen, waarschijnlijk in de meening verkeerende, dat het

beter is, over een overmacht te beschikken, dan gevaar te loopen dat een onderneming mislukt, wegens een tekort aan troepen.

— Dat is wel waar, Edward, maar er zal misschien wel een andere manier te vinden zijn geweest, om Nicholson in onzen macht te krijgen.

— En waar had ik dan met hem moeten blijven? hernam Raffles. Ik had hem misschien aan boord van de vliegmaschine naar Engeland kunnen voeren — maar denk je dat het zoo gemakkelijk ware geweest, hem ongemerkt aan boord van onzen „Duiwel der Lucht” te krijgen? Ons boertje daarginds zoo vreemd opzien, als we daar met een geboeiden man aan kwamen zetten!

— Wij zouden het des nachts kunnen doen.

— Nonsens! Nicholson zou dan eenvoudig moord en brand geschreeuwd hebben! Men zou zijn komen toesnellen, en we zouden niets anders gewonnen hebben, dan dat de schurk hier in de gevangenis werd geworpen, en dat wij de kans liepen dat hij ons aan de politie verried!

— Wij zouden hem hebben kunnen knevelen, Edward!

— Maar mijn jongen, men zou ons toch moeten helpen met het openen van de schuur, en je vergeet de lange reis daarginds, die wij dan in een auto hadden moeten doen, omdat er van het gebruik van een trein natuurlijk geen sprake kan zijn.

— Ja, Edward, ik erken nu, dat het zeer lastig geweest zou zijn — maar toch, met een weinig goeden wil.....

— Ik verzeker je, Charly, dat wij thans den besten weg gevolgd hebben! Hij zit nu veilig en wel opgesloten, en voor de zes jaren van zijn straftijd hier verlopen zijn, zal het uitleveringstractaat stellig reeds lang van kracht zijn. Ja, ik geloof zelfs te mogen zeggen, dat het iederen dag gesloten en onmiddellijk van kracht verklaard kan worden.

— En wat zou men dan doen, Edward?

— Zeker weet ik het niet, maar ik vermoed haast, dat men in ieder geval Nicholson eerst zijn straf hier in Amerika zal laten uitzitten, en hem dan pas naar Londen zou terugsturen — natuurlijk met geen ander resultaat dan dat hij binnen twee weken aan de galg zal bengelen.

— En ik ben er bijna zeker van, Edward, dat een man als Nicholson geen zes jaren in een Amerikaanse gevangenis blijft! Hij zal voor dien tijd weten te ontsnappen, en dan helpen alle uitleveringscontracten ter wereld niets!

Raffles had aandachtig toegeluisterd en hernam na eenigen tijd:

— Je kunt wel gelijk hebben, wat dat laatste betreft — en toch — wij kunnen heel moeilijk dag en nacht de wacht houden bij het Huis van Bewaring, of bij de gevangenis van Sing-Sing om te wachten op het oogenblik, dat het Nicholson zal behagen een poging tot ontvluchting te doen.

— Neen, dat gaat niet, Edward! Dat zie ik zelf wel in! En toch zal je zien, dat mijn vrees niet ongegrond was! Er staan hier honderd, ja duizend man klaar om desnoods met gevaar voor hun leven pogingen in het werk te stellen, om hem aan den wreken arm der gerechtigheid te onttrekken.

— Daar moeten wij het dan maar in 's hemelsnaam op aan laten komen, mijn jongen, riep Raffles schouderophalend. Ik heb niet veel lust om hier nog langer te blijven dan volstrekt noodzakelijk is! Ons optreden hier is met het grootste succes bekroond, en heeft ons een zeer aanzienlijk bedrag opgeleverd. Bovendien zijn wij er in geslaagd om Nicholson en nog vier uiterst gevaarlijke schurken jaren lang onschadelijk te maken — en meer kunnen wij werkelijk voor het oogenblik niet verlangen! Ik liquideer zoo spoedig mogelijk deze opium-kit weder, welke een scheef-oog graag voor een paar duizend dollar weer van mij overneemt, en over een paar dagen, misschien reeds morgen vertrekken wij.

Charly zuchtte en zeide:

— Ik kan niet anders zeggen dan dat het mij spijt! Ik weet wel, dat het onmogelijk is om anders te handelen — maar als het van mij had afgehangen, dan zou ik Nicholson desnoods met geweld aan boord van een Engelsch schip hebben gesleurd! Dat is Engelsch grondgebied en Nicholson zou dus geknipt zijn!

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Je vergist je mijn jongen — alleen dan zou hij geknipt zijn, als er aan boord van dat schip een Engelsche detective was die hem kon arresteren — een Amerikaanse zou dat nimmer mogen doen.

HOOFDSTUK VII.

Op het laatste oogenblik.

Raffles en Charly zouden dienzelfden nacht nog in de opium-kit overnachten, teneinde zich den volgenden morgen naar Troy te begeven en zich na volbrachte taak in te schepen aan boord van Raffles' wonderlijke vliegmaschine.

De Groote Onbekende was er nog dien eigen nacht in geslaagd een Chineesch koper te vinden voor de opium-kit, waarvan hij slechts weinige dagen de eigenaar was geweest.

De man betaalde contant, maar Raffles moest zich dan ook verbinden, reeds den volgenden morgen om negen uur het huis te ontruimen.

De beide vrienden gebruikten in een kleine bovenkamer, die op de morsige straat uitzag, een eenvoudig ontbijt, omstreeks 8 uur 's ochtends, toen hun aandacht werd getrokken door het geschreeuw van een krantenjongen die met luider stem iets uitriep, wat zij niet aanstonds verstaan konden.

Charly schoof het raam op, stak zijn hoofd naar buiten, en luisterde even.

Het volgende oogenblik stormde hij tot groote verbazing van Raffles het vertrek uit, om een minuut later hijgend terug te keeren met een nummer van de „New-York Globe" in zijn hand.

Zijn gezicht was bleek en zijn oogen schitterden opgewonden.

— Heb ik het je niet gezegd, Edward? riep hij reeds op den drempel van de deur.

— Wat is er gebeurd? vroeg Raffles, die onwillekeurig was opgestaan.

— Nicholson is bedennacht met behulp van eenige medeplichtige uit het Huis van Bewaring ontsnapt!

Raffles sloeg met zijn vuist op het tafelblad dat het daverde en riep uit terwijl zijn oogen fonkelden:

— De Amerikanen staan dus in dat opzicht niet ten achter bij de Engelschen naar het schijnt, tenminste wat de politiebeambten betreft! Dus weer mislukt! Hoe heeft het kunnen gebeuren?

— Betrekkelijk heel eenvoudig. Edward! Naar het schijnt zijn er een paar handlangers, die misschien van

een omgekochten agent vernomen hadden waar zich de cel van Nicholson bevond, in het holste van den nacht over den ringmuur geklauterd, die het Huis van Bewaring voor een deel omgeeft, en hebben door het tralievenster een klein bundeltje in zijn cel weten te werpen, hetwelk een sterke vijl en een zeer dunne, maar ijzersterke touwladder bevatte. De rest was voor iemand als Nicholson natuurlijk kinderspel!

Er vertoonde zich een bittere trek op het gelaat van den Groeten Onbekende.

— Zoo heb je dus toch gelijk gehad, Charly en wij zouden er goed aan gedaan hebben, als wij toch van nacht maar op schildwacht hadden gestaan. Nu, het is te laat om jammerklachten aan te heffen! Er moet gehandeld worden! Heeft de politie soms eenig spoor?

— Volstrekt niet!

Raffles was aan de tafel gaan zitten en had zijn hoofd in de handen gesteund.

Maar toen schitterde er een straal van hoop in zijn oogen.

Hij sprong plotseling op en riep opgewonden uit:

— Ja, dat is onze eenige kans! Wij kunnen natuurlijk in het wilde naar den schurk gaan zoeken — en ik geloof, dat, als wij hier blijven, de kans om hem weder in handen te krijgen nog het grootst zou zijn.

— Je bedoelt te New-York?

— Dat ook — en wel in het bijzonder in deze opium-kit!

— Waarom?

— Omdat ik Nicholson ken! Zijn allereerste gedachte, zoodra hij weder in vrijheid is, zal geweest zijn, zich op vreeselijke wijze te wreken op den Chinees die hem verraden had — dat wil zeggen op mij! Ja, hij zou er zelfs zijn veiligheid weer aan wegeu, om zijn wraakplannen ten uitvoer te brengen, want ik weet hoe hij is — hij zou geen oogenblik rustig kunnen slapen, alvorens hij bloedige wraak had genomen op den man, die hem in het verderf had willen storten.

— Maar Edward — om negen uur komt hier de Chinees aan wien wij de zaak hebben overgedaan!

— Dan betalen wij dien Chinees een paar honderd dollar voor eenige dagen uitstel!

— Maar denk je dan dat Nicholson zelf hier zal komen?

— Dat misschien niet, ofschoon het mij niet zou verwonderen. Maar in ieder geval zou hij toch handlangers zenden, die ons weder met hem in contact zouden kunnen brengen.

— Maar je stelt je zelf op die wijze aan groot gevaar bloot, Edward.

Er verscheen een harde uitdrukking in de oogen van den Grooten Onbekende.

— Dat is wel mogelijk, zeide hij, maar op die manier zal ik althans dat monster weer onschadelijk kunnen maken! Laat hij zich nu voor mij in acht nemen — ik zal geen medelijden kennen!

Toen de beide vrienden dit gesprek voerden, hadden zij hun vermomming reeds weder afgelegd, want zij waren voornemens geweest, nog voor negenen te vertrekken en den nieuwen eigenaar, die hun reeds betaald had, niet meer onder de oogen te komen.

Nu echter de ontvluchting van Nicholson hun plan zoo eensklaps gewijzigd had, moesten zij in allerijl hun maatregelen nemen.

Zij beëindigden snel hun maaltijd en begaven zich naar hun slaapkamer, waar Raffles zich spoedig weder vermomde als Li Wang, terwijl Charly zoo goed en zoo kwaad als het ging, en alleen op zijn geheugen afgaande, het uiterlijk nabootste van den jongen Chinees Chi-Lu, die de politie bij het zetten van haar valstrikken behulpzaam was geweest.

Nauwelijks was dit geschied, of de nieuwe eigenaar vertoonde zich.

Maar hij bleek een echte zoon van het Hemelsche Rijk te zijn, want de vertooning van eenige goudstukken maakte hem zoo week als boter en hij stemde er aanstonds in toe, de inbezitneming van zijn eigendom een week uit te stellen tegen betaling van een paar honderd dollar.

De sluwe Chinees begreep zeer wel, dat zijn gewaande landgenoot hem een voorwendsel op de mouw spelde, maar dat liet hem volkomen onverschillig.

Hij had zijn koop-contract in den zak, en er kon hem dus niets gebeuren, zoo redeneerde hij.

Hij vertrok zooals hij gekomen was, en de twee vrienden

hadden dus het rijk vrij, om hun plannen nader uit te werken.

Niet zoodra had de kooper van de opium-kit zijn hielen gelicht, of Raffles zeide:

— Nu zal het zaak zijn om goed op te letten, mijn jongen. Wij zijn hier in een hoogst gevaarlijke buurt en het spreekt vanzelf, dat wij niet behoeven te rekenen op de hulp van de bureu, die eenvoudig zullen doen of zij doof en blind zijn en eenvoudig op ons zelf zijn aangewezen. Wij zullen er dus verstandig aan doen ons duchtig te wapenen en onze oogen goed open te zetten.

— Ben je zoo zeker, Edward, dat Nicholson of zijn mannen hier terug zullen keeren?

— Zoo zeker als van het feit, dat de wereld draait, Charly! Ik ken geen man bij wien het wraakgevoel zoo sterk ontwikkeld is, als bij den Koning van de Misdaad! Ik herhaal je — hij zou gaarne gevaar loopen, weer gevat te worden, als hij daardoor de zekerheid kon verkrijgen, dat hij zich op den man zou kunnen wreken, die hem aan de politie had overgeleverd!

— Zou hij niets vermoeden?

— Bedoel je dat hij misschien weet dat Raffles hem dit koopje geleverd heeft? Het is natuurlijk wel mogelijk, maar zeker is het volstrekt niet! Hij kan wel vermoed hebben, zooals uit zijn uitroep bleek, dat de z.g. telepaat John Raffles was, maar van hem tot den Chinees Li-Wang is nog een groote stap. Maar hoe dit ook zij — wij zullen op onze hoede zijn!

— Maar stel eens, dat zij in grooten getale komen opdagen!

— Dat zullen zij wel niet doen, want dat zou te veel opzien baren. Zij zullen ons meenen te verrassen, en met drie of vier, misschien met vijf man komen. Maar als wij onze maatregelen goed nemen, dan behoeven wij voor een overmacht niet te vrezen.

Het was dienzelfden avond omstreeks 10 uur, toen een viertal mannen met den kraag van hun jassen hoog opgeslagen en den rand van hun hoed diep in de oogen getrokken, stil stonden voor de smalle, vervelooze deur der opium-kit.

Zij gaven zich zelfs niet de moeite om aan te kloppen, maar een hunner stak een looper in het slot, en wist hiermede zeer spoedig de deur geopend te krijgen. Blijkbaar was hij een vakman.

De vier mannen drongen, na de deur zorgvuldig achter zich gesloten te hebben, snel en zonder veel gerucht te maken de gang binnen, en bereikten zoo de gelagkamer.

Toen zij binnentraden hadden zij allen een revolver in de vuist.

Misschien meenden zij eenige bezoekers aan te treffen om deze met hun wapens in bedwang te houden, maar dit bleek volstrekt niet noodig te zijn, want in de gelagkamer bevond zich niemand anders dan Li-Wang en een andere Chinees, wiens gelaat niet te zien was.

Beiden sliepen.

Li Wang zat achter zijn buffet, en had zijn wang op een zijner veruitgestrekte armen geleid.

Zijn oogen waren gesloten en hij sliep blijkbaar gerust.

De andere Chinees, zeker een bediende, zat aan een van de tafeltjes.

Hij had de armen gevouwen en het gezicht in den daardoor gevormden kuil begraven.

Men zag niets dan den langen, gitzwarten staart, waarvan het einde op den morsigen vloer afhing.

Een der mannen die zooveen waren binnengedrongen en die de aanvoerder scheen te zijn, stond op den drempel stil, met opgeheven revolver.

Het was professor Nicholson in eigen persoon!

Hij werd vergezeld door drie zijner trawanten, die hem bij zijn ontvluchting behulpzaam waren geweest, drie der meest beruchte misdadigers van New-York en dus wel waardig om zijn helpers te zijn.

Nicholson had zijn vinger op den mond gelegd, en sloop nu als een kat op den slapenden Li-Wang toe.

Een duivelsche grijns deed zijn lippen plooiën.

Hij liet zijn revolver weder in den zak glijden en nam daarvoor in de plaats een vlijm scherp knipmes, dat hij snel opende.

Aldus gewapend trad hij nog een stap op den niets vermoedenden Chinees toe — hief het wapen op — en stiet het uit alle macht in den nek van den weerloozen man.....

Met zulk een bloeddorstig geweld was de stoot toegebracht, dat de punt van het mes diep in het hout van het buffet doordrong.

Li-Wang had zelfs geen kreet geslaakt en zich zelfs bijna niet bewogen — alleen een lichte trilling had zijn lichaam doen schokken.

Nicholson keek enkele seconden met een glans van waarlijk dierlijke zegepraal in zijn groene oogen op het lijk van den Chinees neer — maar plotseling greep er een vreeselijke verandering in zijn gelaatstreken plaats.

— Bedrog! brulde hij, heesch van woede. Het is geen mensch — het is een pop! Ik meende zijn bloed te plengen — en wat daar uit die wond vloeit, dat is zaagsel!!

— Gij hebt het geraden, mijnheer Nicholson! klonk een heldere stem van den kant van de deur, en op hetzelfde oogenblik traden Raffles en Charly, ieder met een revolver in beide handen, achter de bandieten, die dicht bij de deur waren blijven staan, 't vertrek binnen.

Voor deze zelfs een beweging hadden kunnen maken of zich van hun schrik hadden kunnen herstellen, sloeg Raffles een hunner de revolver uit de vuist, en raakte den tweede zoo hard met den loop van zijn revolver op het hoofd, dat de man duizelde, zijn wapen liet vallen en languit ter aarde viel.

Met den derden bandiet had Charly heel weinig moeite.

Hij duwde den kerel eenvoudig de beide revolverloopen in de maagstreek, hetgeen zulk een onaangename uitwerking op hem scheen te hebben, dat hij zijn revolver aanstonds liet vallen, en beide handen boven het hoofd stak.

Raffles had met een vlugge beweging van den voet de drie wapens terzijde geschopt en legde nu zijn revolver op Nicholson aan, voor deze naar zijn zak had kunnen tasten.

Dit alles was trouwens zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de hand van den Koning der Misdad nog slechts half op weg was naar zijn revolver, toen het scherpe bevel kwam:

— Handen op! of ik schiet u hier op de plaats neer! Ik verzeker u dat ik niet meer medelijden met u zal hebben, dan gij met die arme pop hebt gehad, die gij zoo jammerlijk hebt toegetakeld! Ik weet wel, dat de waarschuwing voor een man, wiens loopbaan bijna is afgesneden een weinig dwaas klinkt, anders zou ik tot u zeggen: Wees voortaan een weinig voorzichtig als gij slapende Chineezen aantreft. Een Chinees slaapt zelden en als hij slaapt is hij negen van de tien keeren een pop!

Met een uitdrukking van namelooze woede op zijn geel gezicht gehoorzaamde Nicholson het bevel.

Nu wendde Raffles zich tot de drie bandieten, waar

van er een nog steeds jammerend met de handen boven het hoofd stond en beval:

— Ga daar in gindschen hoek staan — dicht naast elkander!

Na een schuwen blik op Nicholson te hebben geworpen, haastten de bandieten zich, dit bevel op te volgen.

Zoodra zij naast elkander in den hoek die hen was aangewezen, hadden plaats genomen, trad Raffles, zonder den Koning van de Misdaad uit het oog te verliezen op het buffet toe, tastte naar den zijwand en haalde een kleinen hefboom over.

Op hetzelfde oogenblik liet zich in den hoek waar de bandieten stonden een luide kreet hooren!

Onder hun voeten was een lang en smal luik omgekapt, en voor zij nog wisten wat er met hen geschiedde, waren zij door het gat naar beneden getuimeld, terwijl bijna op hetzelfde oogenblik het luik weder op zijn plaats terug kwam.

— Het is heel eenvoudig, professor Nicholson! zeide Raffles glimlachend. Mijn vriend en ik hebben den geheelen dag besteed om deze kleine inrichting te maken met behulp van een zaag, een paar stutten en een eind sterk touw. Uw drie waardige metgezellen zijn thans in een kelder opgesloten, na een val van bijna 5 Meter te hebben gedaan en op een laag stroo te zijn terecht gekomen — wat zij eigenlijk niet verdienden. Ik wilde echter niet vooruitloopen op het vonnis van de rechtbank, die hen waarschijnlijk wel naar den electricischen stoel zal zenden!

Want ik zal aanstonds, wanneer wij dit huis gezamenlijk verlaten, de politie waarschuwen, die hen hier als rijpe vruchten kan komen plukken.

Nicholson had zwijgend, met gebogen hoofd, maar met de oogen strak op zijn vijand gevestigd toegeluisterd.

Nu kwam het sissend over zijn lippen:

— Ik heb nog een oogenblik getwijfeld, maar nu herken ik uw stem — gij moet het zijn! Gij zijt John Raffles!!

— Gij hebt het geraden, professor.

— Hel en verdoemenis! Zal ik u dan nooit van mij kunnen afschudden? brulde Nicholson, terwijl hij een machteloze beweging van woesten haat maakte.

— Ik vrees van niet, professor! hernam Raffles koeltjes. Ik denk veeleer dat nu uw laatste troef is uitge-

speeld en dat uw spel verloren is, want ik zweer dat een van ons beiden dit avontuur niet overleeft. En ik kan u verzekeren, dat ik al mijn best zal doen om er voor te zorgen, dat gij die man zult zijn!

— Misschien opnieuw een duel? vroeg Nicholson spottend, terwijl zijn oogen kwaadaardig fonkelden.

— Neen, professor Nicholson! De eer van een tweegevecht zal ik u niet meer aandoen! antwoordde Raffles hooghartig. Ik heb met u gestreden, dat is waar — maar toen wist ik nog niet, wat ik nu weet! Ik wist niet, dat gij niet alleen een bandiet zijt, maar ook een moordenaar van de minste soort! Gij zult wel begrijpen, dat ik, John Raffles, met zulk een man den degen, het dolkmes of een ander blank wapen niet meer kan kruisen. Ik zou u eenvoudig kunnen neerschieten — maar dat ligt nu eenmaal niet in mijn aard! Ik zal u overleveren aan uw rechters en ik gevoel, dat ik daarmee een uitstekend werk verricht.

— Ha, ha! Gij zijt krankzinnig, John Raffles! riep Nicholson met schelle stem. De Amerikaansche rechters kunnen mij niets doen, of mij hoogstens voor eenige jaren opsluiten.

— Met de Amerikaansche rechters zal ik mij ook niet inlaten! hernam Raffles kalm. Ik bedoelde de Engelsche!

Nicholson had onwillekeurig een stap achteruit gedaan en verbleekte.

— Gij raaskalt! zeide hij op doffen toon. Amerika mag mij niet uitleveren!

— Zoo, meent gij dat? vroeg Raffles langzaam. Dan hebt gij zeker de avondbladen nog niet gelezen?

— Wat wilt gij zeggen? stamelde Nicholson, terwijl zijn gelaat een groene tint aannam.

— Ik wil zeggen, dat het uitleveringstractaat tusschen Amerika en bijna alle geallieerde landen gisteren is ondertekend en dat het verdrag aanstonds na de ratificatie van kracht is geworden.

Nicholson slaakte een schorren kreet, en een oogenblik was het alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Toen scheen hem echter iets in te vallen.

— Ik ben nu in Amerika en voor het hier gepleegde misdrijf moet ik in ieder geval eerst mijn straf uitzitten! riep hij uit. En daarna zullen wij wel verder zien!

— Ik begrijp wat er in u omgaat, professor Nicholson, hernam Raffles steeds op denzelfden kouden toon. Gij hoopt in dien tusschentijd wel gelegenheid te zullen

vinden om te ontsnappen, en u aan uw gerechte straf te onttrekken. Maar maak u daaromrent geen illusies — gij zult niet voor uw Amerikaansche rechters komen te staan.

— Gij wilt mij dus op slag dooden?
— Volstrekt niet — ik zal u eenvoudig zelf naar Engeland overbrengen — voor gij weder in handen van de Amerikaansche politie valt.

HOOFDSTUK VIII.

Het einde van den Koning der Misdaad.

Nicholson keek Raffles een oogenblik strak aan, en toen scheen er een nauw merkbare glimlach om zijn lippen te spelen.

Maar Raffles had goede oogen — die glimlach was hem niet ontgaan!

— Ook nu weet ik waaraan gij denkt, Nicholson, ziede hij. Gij vermoedt dat ik er nimmer kans toe zal zien, u naar Engeland over te brengen, zonder mij zelf aan groot gevaar bloot te stellen, want gij zoudt mij bij de eerste de beste gelegenheid verraden! En daarenboven hoopt en verwacht gij, dat het u niet al te moeilijk zal vallen mij onderweg te ontkomen! Kortom — gij overweegt bij u zelf, dat de weg uit de opium-kit naar het schavot nog zeer lang is!

Nicholson gaf geen antwoord, maar de uitdrukking op zijn gelaat bewees maar al te zeer, dat Raffles goed geraden had!

Raffles deed echter alsof hij de verandering niet had opgemerkt, die in de gelaatstreken van zijn doods-vijand had plaats gegrepen, en vervolgde:

— Gij moogt gerust weten, hoe ik u weder naar Engeland zal brengen. Natuurlijk is er geen sprake van een boot. Gij maakt gebruik van het toestel, dat gij wel zult kennen — van mijn vliegmaschine! Waar zich die bevindt, krijgt gij echter niet te vernemen. Ik zal u ergens op een stille plek van de Iersche of de Schotsche kust aan land zetten, en u zoo veilig weten te bewaken, dat gij even goed zoudt kunnen trachten de maan van den hemel te halen, dan aan mijn handen te ontkomen! Nu erken ik, dat er aan de uitvoering van dit plan aanvankeeljk een groot bezwaar in den weg lag — gij zoudt namelijk kunnen schreeuwen en geheel New-York in opschudding brengen. Weliswaar zoudt ge dan zeer zeker gearresteerd en gestraft worden — maar aan de

galg zoudt ge toch voorloopig ontkomen zijn! Ik heb ook echter deze moeilijkheid weten te ondervangen, en wel.....

Raffles beëindigde den zin niet, maar trad bliksem-snel op Nicholson toe, greep zijn rechterhand en drukte vlug als de gedachte een voorwerp, dat op een morphine-spuitje leek, in de palm van die hand.

Daarop vervolgde hij:

— En wel op deze wijze! Gij zijt zelf geneesheer, en gij zult wel weten, waarmede ik u zooeven heb ingespoten! Het is een vrij sterke oplossing van morphine. Binnen een kwartier zult gij uw bewustzijn wel niet verloren hebben, maar gij zult toch zoo versuft zijn, dat gij u nauwelijks rekenschap zult kunnen geven van wat er met u geschiedt! Eveneens zult gij wel weten, dat de uitwerking van dit probate middeltje ruim vijf of zes uren duurt — en dat is voor onze plannen ruimschoots voldoende!

Nicholson keek met een waanzinnige uitdrukking in zijn oogen naar het kleine, bijna onzichtbare stipje in de palm van zijn hand, waar heel langzaam een fijn bloeddruppeltje uit op welde.

Het was een prikje, zoo fijn als van een naald — maar de vreeselijke beteekenis ervan ontging den ellending niet!

Een vaag voorgevoel van zijn naderend einde maakte zich van hem meester en hij moest wankelend steun zoeken tegen den muur, alsof zijn geestesoog reeds het visioen zag van den beul, die zwiijgend naast het werktuig der gerechtigheid stond.

De moordenaar begon over al zijn leden te sidderen en zijn blik werd omfloersd.

Hij gevoelde reeds, hoe de morphine haar uitwerking deed gelden, en hij was een te bekwaam geneesheer,

om niet te weten, dat hij binnen tien minuten niet geregeld meer zou kunnen denken en geen besef meer zou hebben van plaats of tijd.

Raffles had zich verachtelijk van den schurk afgewend, maar Charly hield hem nauwkeurig in het oog.

Hij zag, hoe de blik van Nicholson gestadig vertroebelde, totdat hij iedere uitdrukking had verloren.

Reeds aanstonds was Nicholson als uitgeput gaan zitten, zonder een woord te spreken.

Het bleef bijna een kwartier doodstil in het vertrek.

Toen was het hoofd van Nicholson op zijn borst gezonken en het scheen of hij sliep.

— Het is tijd, Charly! zeide Raffles kortaf.

De twee mannen traden op Nicholson toe en grepen hem ieder onder een arm.

Hij liet zich gewillig geleiden en was zich blijkbaar van zijn toestand volstrekt niet bewust.

Zij brachten hem de gang door tot aan de voordeur.

— Ga een auto halen, Charly en telefoneer de politie. Leg haar uit, hoe zij het luik kan openen en zeg wat er gebeurd is, voor zoover het noodig is! Van Nicholson spreek je natuurlijk niet!

Charly was reeds weggesneld, om de opdracht te gaan uitvoeren, terwijl Raffles bij Nicholson achterbleef, en hem nauwkeurig in het oog hield.

Wel kende hij de uitwerking van de morphine, maar Nicholson was een zeer sluwe schurk en met hem moest men op alles bedacht zijn.

Maar de Koning van de Misdaad scheen wel degelijk in een toestand te verkeeren, die het midden hield tusschen waken en slapen.

Vóór dat er vijf minuten verlopen waren, hoorde Raffles achter de dunne houten deur een auto stilhouden, en bijna tegelijkertijd trad Charly binnen.

Weer vatten zij Nicholson ieder onder een arm en geleidden hem naar buiten, waarop zij hem de auto deden binnenstappen.

De chauffeur kreeg bevel om hen naar een groote auto-verhuurinrichting te rijden, en dadelijk stelde de wagen zich in beweging.

Het was bij twaalven, toen de huur-auto weder stil stond vóór een groote garage, waar alle lichten nog helder brandden.

De man had een van die inrichtingen opgezocht, die dag en nacht geopend blijven, en waar met drie ploegen gewerkt wordt.

Raffles was uitgestapt en trad haastig op den chef toe.

— Kan ik nu aanstonds een auto naar Troy krijgen?

— Naar Troy, mijnheer? vroeg de chef verbaasd. Weet gij wel, dat dat zes uren rijden is?

— Ik weet het! Ik wil er echter goed voor betalen!

— Vijfhonderd dollar borgstelling, wat ik u verzoeken mag, zeide de chef kortaf, en driehonderd dollar voor de reis.

Zonder te antwoorden haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en betaalde het bedrag.

Ondertusschen had een der chauffeurs een grooten en snellen wagen met behulp zijner makkers in gereedheid gebracht, het benzine-reservoir gevuld en de lantaarns ontstoken.

De auto werd naar buiten gereden en Nicholson werd snel van het eene naar het andere voertuig overgebracht.

Wel keek de chef eenigszins verwonderd toe, maar hij dacht, dat hij met een zieke te doen had, en het viel hem volstrekt niet in, navraag te doen naar dingen, die hem niet aan gingen, en daarin handelde hij als een echte Yankee.

Charly betaalde den huur-chauffeur, die hen gebracht had, en even later stootte de groote auto in razende vaart den weg naar Troy op — want Raffles had den chauffeur even ter zijde genomen en een kort gesprek met hem gevoerd, waarvan het resultaat was, dat de man als zijn oordeel te kennen gaf, dat hij den weg in plaats van in zes uur, ook wel in vijf en een half zou kunnen rijden.

Hij bleek de waarheid te hebben gesproken, want het was nog niet geheel en al half zes in den morgen, toen de zware auto het kleine stadje binnenreed, doorreed, en aan de andere zijde weer verliet, om pas stil te houden aan het begin van een landweg, te smal om hem te kunnen bereiken.

— Wij zullen ons moeten haasten, Charly, zeide Raffles, die zijn blikken niet van Nicholson had afgehouden en bereid was, ieder oogenblik een aanval af te slaan.

De chauffeur kreeg zijn fooi — die hem blijkbaar zeer tevreden stelde, want hij grijnsde vriendelijk, en nam zelfs zijn pet af — in de Vereenigde Staten iets zeer bijzonders!

Het was klaarlichte dag, toen Raffles en Charly met Nicholson tusschen hen in, snel den landweg af-

schreden en op de loods toe, waar de vliegmaschine gestald stond.

In den omtrek was het landvolk reeds bezig, maar men nam weinig notitie van de naderenden.

Terwijl Charly de deuren opende, krabbelde Raffles snel eenige woorden op een stukje papier, wikkelde het om een tiental goudstukken, wenkte een meisje, dat hij als het dochtertje van den boer herkende, en zond dit met het geld naar haar vader.

Zoo vlug hij kon, trok hij met Charly de vliegmaschine uit de loods.

Nicholson werd in het schuitje gezet, waar hij loom op een van de kussens neerviel.

Maar Raffles had wel gezien, dat het bewustzijn reeds begon terug te keeren!

— Doe hem de handboeien aan, Charly.

Terwijl Charly gehoorzaamde, overtuigde Raffles zich snel, dat de machine volkomen in orde was, en nam toen op zijn beurt in het schuitje plaats.

Hij draaide een kleinen koperen zwengel rond, de schroef begon te draaien — de „Duivel der Lucht” rolde een tiental meters over den ongelijken grond — en daarop verhief de machine zich sierlijk in de ijle morgenlucht.

Het was toen juist zes uur.

Het eerste wat Charly deed, was met behulp van de electriche kookinstallatie een krachtig ontbijt gereed te maken.

Toen hij daarmee klaar was en bij toeval een blik wierp op het gelaat van hun gevangene, zag hij, hoe Nicholson hen boosaardig beloerde en eensklaps, toen hij zich verrast zag, de oogen sloot.

— Doe maar geen moeite, jij ondie, voegde Charly hem vriendelijk toe, ik heb wel gezien, dat je weer tot je bewustzijn bent gekomen!

— Geef hem te eten, Charly! beval Raffles kortaf, die een blik achter zich had geworpen.

Charly deed, hoewel in zichzelf brommend en geenszins opgewekt, de boeien van de polsen van den gevangene, zoodat deze zijn handen kon gebruiken om te eten.

Nicholson had blijkbaar zeer goed begrepen, wat er met hem geschied was, want hij toonde weinig verbazing, dat hij zich thans op een hoogte van vierduizend meter bevond.

Hoe groot de snelheid was, zou hij echter onmogelijk

hebben kunnen zeggen, want het is een bekend verschijnsel, dat de luchtvaarder in een vliegmaschine de gewaarwording heeft alsof hij volstrekt niet vooruit komt, tenzij hij zeer dicht boven de aarde vliegt.

De schurk besloot dan ook, zich het voortreffelijke eten goed te laten smaken, want hij was nog niet in Engeland, en wie weet.....

Zoodra hij verzadigd was, deed Charly hem de boeien weder aan, zonder op het bevel van Raffles te wachten, en nu begon de terugreis over den Oceaan, die ongeveer tien uren zou duren.

Raffles bleef meestal op een hoogte van vierduizend meter, en hij hield recht op den zuidelijksten uithoek van Engeland, Lands End, aan.

Omstreeks half vier in den middag kon Charly door den kijker de kust reeds ontwaren.

Raffles had de vliegmaschine zeer aanzienlijk moeten laten dalen, daar hij zich in een dichte wolkenbank had bevonden, die het uitzicht totaal belemmerde.

Op dit oogenblik vloog de „Duivel der Lucht” op hoogstens drie honderd meter boven de oppervlakte der golven.

Beneden de luchtreizigers op zee was het een druk beweeg van schepen van allerlei aard.

Daar waren visscherspincken te zien, die naar haring vischten, petroleum-tankbooten, bunker-schepen en eenige passagiers-vaartuigen.

Een groote mailboot, onmiddellijk herkenbaar als een Red-Starliner, wegens den vorm en de kleur van haar pijpen, bevond zich bijna recht onder de vliegmaschine, maar aanstonds zou zij haar koers wijzigen, om meer noordwaarts aan te houden.

De wolkbank kwam nog lager — en Raffles moest dus nog dieper dalen, en tevens de snelheid van de vliegmaschine aanzienlijk beperken.

Maar eensklaps hoorde hij een luiden kreet achter zich!

Hij wendde snel het hoofd om.

Charly was alleen!!

Nicholson had zich, alles op een kans zettend, met een kenen sprong over den rand van het schuitje geworpen, op het oogenblik, dat de vliegmaschine zich niet meer dan 310 meter boven de oppervlakte der zee bevond, op gevaar af er het leven bij te verliezen.

Waarschijnlijk hoopte hij naar een van de talrijke visscherspincken te kunnen zwemmen, den schipper wat op de mouw te spelden, en zoo te ontkomen!

Er moest onmiddellijk gehandeld worden!

Raffles drukte zich den helm van het draadlooze telefoon-toestel op het hoofd en Charly, die aanstonds begreep wat zijn doel was, maakte alles in gereedheid om een gesprek met de mailboot van de Red-Star-line mogelijk te maken.

Een paar seconden later was het contact bewerkstelligd en kon Raffles met het schip spreken!

— Zet onmiddellijk een boot uit, en pik den man op, die zich zooveen uit onze vliegmaschine heeft geworpen! Wij zijn van de Engelsche politie! Die man is professor Nicholson, een hoogst-gevaarlijk moordenaar, die reeds lang door ons gezocht werd. Bewaak hem goed en laat hem vooral niet ontsnappen! Hij was geboeid, maar hij zal ook wel kans zien met geboeide handen te zwemmen.

Hij wachtte tot hij bericht van ontvangst had gekregen en liet nu de machine nog meer dalen, om nauwkeurig te kunnen nagaan, wat er zou geschieden.

Het was hier beneden zoo helder, dat het niet lang duurde of zij zagen een man op de golven drijven!

En die man leefde!

Hij zwom met krachtige beenslagen naar de dichtstbijzijnde visscherspink, die zich op ongeveer honderd meter van hem vandaan bevond.

Maar aan boord van de mailboot had men hem eveneens gezien.

Snel werd de kleine stoombarkas uitgezet en met een zestal koppen bemand.

Raffles en Charly zagen, hoe zij aan de lange stalen kabels gevierd werd en zich daarop snel van het schip los maakte, om naar de visscherspink koers te zetten.

Zij kwam daar aan, juist toen Nicholson zich op een paar meter afstand van het reddende vaartuig bevond.

Hij werd aan boord van de stoombarkas getrokken, die aanstonds met hem terugvoer, en vijf minuten later was hij aan boord van de mailboot in een der hutten opgesloten, met twee bewakers voor de deur.....

Het proces tegen professor Nicholson duurde slechts zeer kort.

De bewijzen waren overstelpend en het werd aange-toond, dat hij persoonlijk minstens vijf personen vermoord had, alleen om hen te berooven of uit wraak-zucht, terwijl er ernstige aanwijzingen bestonden, dat hij nog drie anderen van het leven had beroofd.

De rechtbank nam geen verzachtende omstandigheden in acht, en met eenparigheid van stemmen sprak de jury van twaalf leden het „schuldig” over den beklagde uit.

En eenige minuten later werd het doodvonnis over den „Koning van de Misdaad” uitgesproken.....

Het was nog nacht, toen de cipier met zijn bos rammelende sleutels in de hand, gevolgd door twee gevangenis-beambten en den directeur, de cel binnentrad van Old-Bailey, de sombere gevangenis aan de oevers van de Theems, waar de moordenaar zijn laatste uur verbeidde.

Nicholson sliep, en hij schrikte wakker, doordat de hand van den cipier zijn schouder aanraakte.

Hij richtte zich half in zijn krib op, keek met knipperende oogen in de vlam van de kaarslantaarn en vestigde toen zijn blikken op de rijzige figuur van den directeur.

— Wat is er? Wat komt gij doen? vroeg hij op beschamen toon.

— Bereidt u voor, Nicholson — het oogenblik is daar! zeide de directeur op ernstigen toon.

Nicholson was opgestaan, maar nu viel hij met knikkende knieën weder op zijn brits neer.

Hij had gedacht, dat hij sterk zou zijn, en thans voelde hij, hoe een namelooze omzetting hem aangreep.

Maar reeds hadden de gevangenbewaarders hem onder den arm genomen en zij geleidden hem nu naar een vertrek, waar slechts eenige personen aanwezig waren: een geestelijke, een grijsaard met een zacht gelaat en sneeuw witte lokken, en voorts de twee gerechts-geneesheeren, twee journalisten en een man, geheel in het zwart gekleed, met een bleek, ernstig gelaat en wiens hoofd met een hoogen hoed gedekt was.

Al deze personen stonden zwijgend bij elkander.

De geestelijke trad aanstonds op den ter dood veroordeelde toe, maar Nicholson wees hem met een ruw gebaar af.

— Weg, gij! riep hij norsch. Ik heb het mijn geheele leven zonder u gesteld — ik wil sterven zonder uw hulp!

Hoofdschuddend trad de geestelijke achteruit, opende zijn gebedenboek en begon vurig met zachtgedempte stem te bidden.

De man in het zwart trad met afgemeten schreden op Nicholson toe, trok hem zijn buis uit, en bood hem ver-

volgens met de hulp van de twee cipiers de armen stijf op den rug.

Toen trad de directeur op den ter dood veroordeelde toe, en vroeg:

— Hebt gij soms nog een wensch, Nicholson?

— Een wensch? riep hij op heeschen toon. Ja, ik heb een wensch — moogt gij allen ter helle varen! Ik heb slechts over één ding berouw — ik wilde, dat ik John Raffles het hart uit het lichaam had gerukt, toen ik er nog gelegenheid voor had. Moge hij verdoemd zijn.

Nicholson had dit laatste uitgeschreeuwd, met helse wraaklust in zijn stem, die bijna alle aanwezigen met een onwillekeurige beweging achteruit deed deinzen — allen, behalve den man in het zwart.....

Weer werd Nicholson vastgegrepen, en nu geleidde men hem door de duistere, breede gangen van de gevangenis naar de groote binnenplaats.

Hol en somber klonken de voetstappen van de mannen, die getuigen zouden zijn van de voltrekking van het vonnis.

Eenige deuren werden geopend, en met dof dreunend geluid vielen ze weder achter den ter dood veroordeelde dicht — en met iederen slag was het alsof er een stuk van zijn leven werd afgesneden.

Eindelijk bereikte men de binnenplaats.

De dag begon te grauwen.

De omtrekken der daken teekenden zich reeds scherp tegen den donkerblauwen hemel af, die in het Oosten reeds rose getint werd.

Een oogenblik bleef Nicholson als vastgenageld staan, toen hij midden op de binnenplaats het getimmerte zag, waarvan hij den aard maar al te goed begreep.

Het was een schavot, bijna twee meter hoog en met aan weerszijden twee hooge palen, door een dwarsbalk verbonden.

Aan een haak was een dik koord bevestigd, eindigend in een lus, dat zachtjes heen en weder schommelde in den luwen ochtendwind.

Maar reeds hadden de beulsknechten Nicholson aangegrepen en dwongen hem nu, terwijl hij de vreeslijkste Godslasteringen uitbraakte, de trap naar het schavot te bestijgen.

De man in het zwart was snel gevolgd, evenals de beide geneesheeren.

De eerste trad snel achter den ter dood veroordeelde, die door de beide beulsknechten werd vastgehouden.

Hij bond zijn beenen boven de knieën en boven de enkels snel met een sterken riem bijeen, richtte zich weer op en schoof de lus van het touw met een vlugge beweging over het hoofd van Nicholson.

Luider en luider klonk het geprevel van den geestelijke, die met een stem, trillend van aandoening, uit zijn brevier las.

Dit was het eenige geluid, dat de stilte verbrak.

Doodsbleek en met starende oogen stonden de beide journalisten aan den voet van het schavot.

Toen greep de man in het zwart een hefboom en gaf er een korten ruk aan.

Onder de voeten van Nicholson opende zich een valkuik... hij viel van een hoogte van twee meter..... een droog, krakend geluid werd hoorbaar..... toen een korte snik..... het touw spande zich..... en toen niets meer.....

Maar alvorens den laatsten adem uit te blazen, had Nicholson nog een blik omhoog geworpen.

En daar..... hoog in de blauwe zomerlucht, zweefde een vliegmaschine.

En de moordenaar ging den dood in, met het beeld van den „Duivel der Lucht" in zijn ziel gegrift.

De volgende aflevering (No. 289) bevat:

De Mexicaansche Gelukzoeker

